Akbaba

TURHAN

000342

İNTİHAR!

Üç Katlı Ev

Roman

Yusuf Ziya Ortaç

150

Kuruş

Denizcilik Bankası

T. A. O.

DENİZYOLLARI

Gemilerile seyahat bir zevktir

Amerikaya:

Türk parasile muntazam seferler

Denizyolları

Sürat, Emniyet, Konfor demektir

Seba Melikesi

Belkıs

3 üncü baskısı çıktı

Yeni Yıl Programımız

Akbaba 1954 yılına yepyeni bir programla giriyor:

1 — Bağımsız ve tarafsız Akbaba, seçim günlerinin yaklaşması üzerine, Sayfalarında bir seçim bürosu açacaktır.

2 — Bu seçim bürosu, 2 muharrir ile 2 karikatüristin idaresinde bulunacaktır.

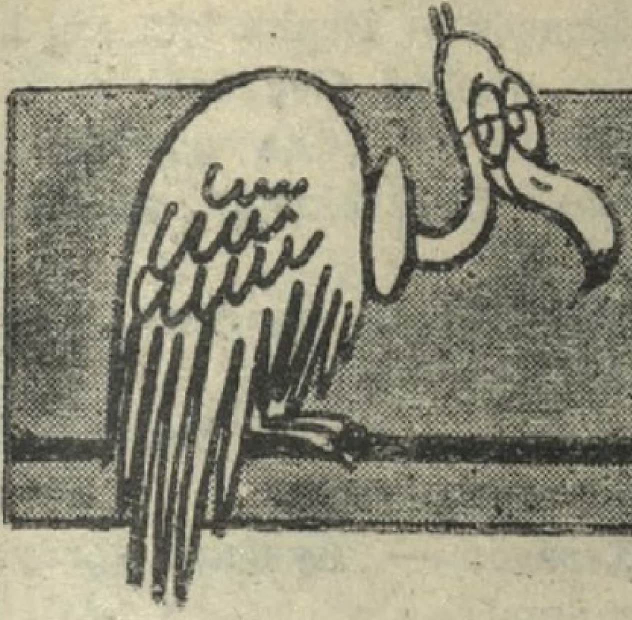
3 — Bunlar, birer tanesi D. P .adaylarına, birer tanesi de C. H. P. adaylarına, afişler, nutuklar, beyanatlar hazırlayacaktır.

4 — Bu afişleri, nutukları, beyanatları Akbaba sayfalarında kahkahalarla görecek, okuyacaksınız!

Daha Birçok Yenilikler!

000343

SAYI: 97 — CİLT: 4 — 21 OCAK 1954 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Kar

Kar... Ne soğuk şey değil mi?.. Pencereden yağdığını sey ret, titre!.. Sokakta vıcık vıcık çiğne, yahut vızır vızır kay, yine titre!.. E, bunlar yetişmiyormuş gibi bir de benim gibi yaz ve sizin gibi oku, yine titre!..

Hani herif işkembe çorbası içerken, kaşığa dolanan bez parçasını gösterip:

— Yahu, bu ne?.. Paçavra çıktı...

Deyince, işkembeci âdeta öfkelenip çıkışmış:

— Allah Allah, beş kuruşluk çorbadan kadife çıkacak değil a...

Onun gibi, sokağın kirli soğuğundan henüz gelmiş bir muharrirden de siz ne bekliyorsunuz? Kalemimden bahar kokuları tütecek, kuş cıvıltıları yayılacak, plâj kahkahaları yükselecek değil a...

İsviçreyi hayal ediyor da şaşıyorum: Bu yıl, oralara kar az yağdığı için âdeta iktisadî bir matem içinde imişler... Oteller, lokantalar bomboşmuş!.

Demek ki, erbabı, soğuktan neşe yaratmasını da biliyor. Hem de bu neşe, Nasreddin Hocanın kar helvası gibi kendisinin bile beğenmediği değil, dünyanın bayıldığı şey!

Yabancı memleketlerde şehirlerin yüzünü ağartan kar, İstanbulda belediyenin yüz karasıdır: Tramvay aksar, otobüs aksar ve taksi şoförleri, bayraklarını açıp saltanatlarını ilân ederler!

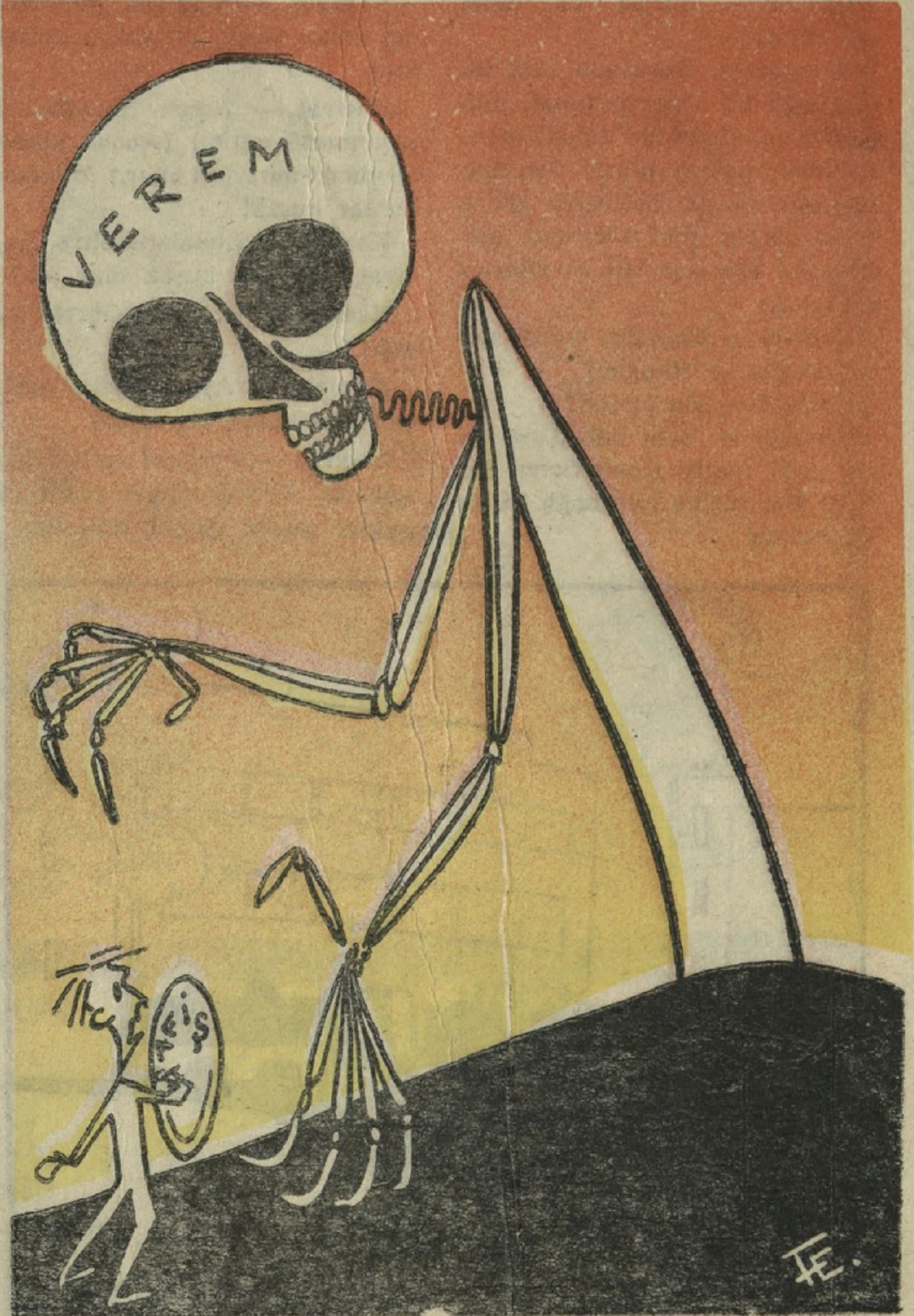
Bu sabah, evden matbaaya gelmek için feda ettiğim zaman içinde, şimdi İstanbuldan Yunanistana uçuluyor... Hem de sarımsaklı yolcu nefesi koklıyarak değil, maroken koltuklarda sütlü kahve içerek!

Duraktan matbaaya kadar yürüdüğüm yirmi adımlık buz tutmuş mesafeden sonra ise, sağ elimle sol elimi sıkarak kendi kendimi tebrik ettim:

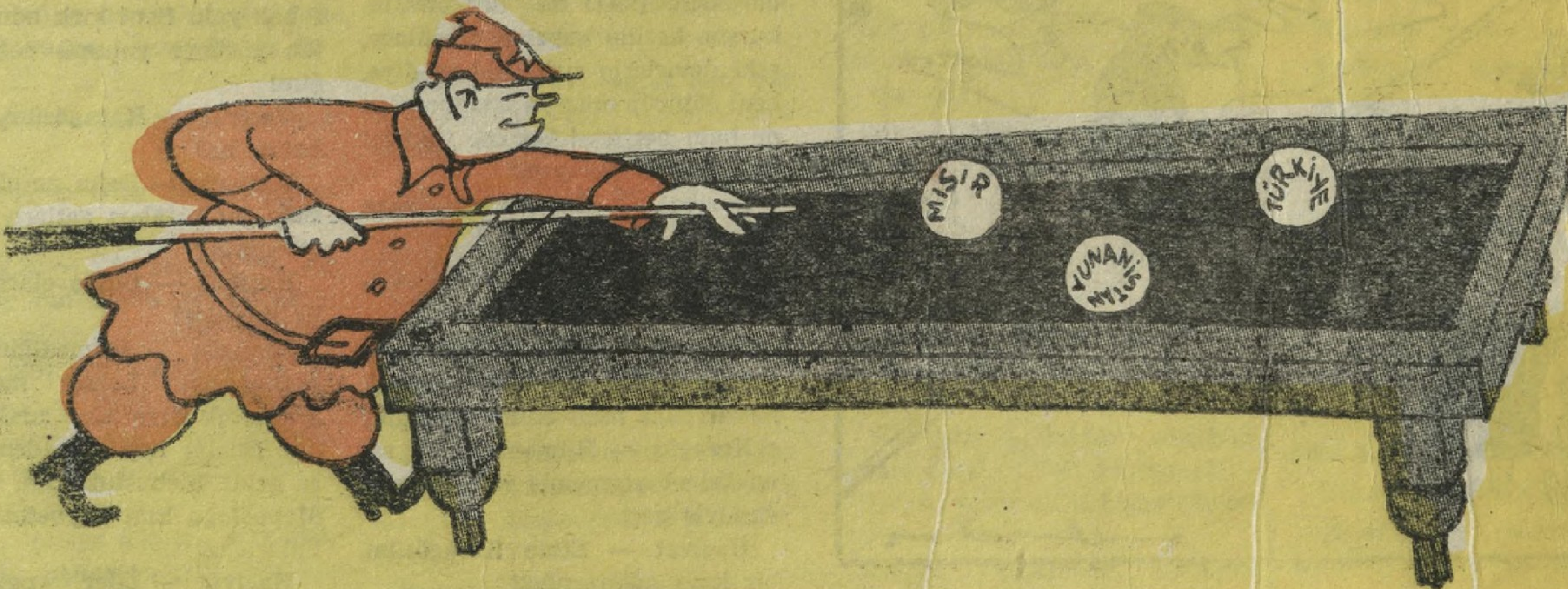
— Aferin bana!.. Usta canbazmışım doğrusu!.. Hani politikada bu kadar hüner göstersem, Fahreddin Kerim'in bile ayağını kaydırır, İstanbula vali olurdum!..

Şimdi, sıcak odamda, vücudum gevşemiş, akşam eve dönüşü düşünüyorum... Dışarıda kar yağıyor. Beyaz lâpa lâpa kar... Kar mı?.. Hayır, sanki İstanbul fatihlerinin görünmez ağızları, bulutların arkasından yüzümüze tükürüyor!

Yusuf Ziya ORTAÇ

MÜCADELEI.

Rus — Acaba çarpıştırabilecek miyim?..

000344

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

Karagöz — Hacivat, ilerden biri geliyor...Sola sapalım! Yakalan dık mı, işimiz bitiktir ha! **(Sola saparlar.)**

Hacivat — Karagözüm, yanlış tarafa gidiyorsak?

Karagöz — Ulan o yanlışı, sana uyup buraya gelmekle vaktiyle yaptık! Yürü bakalım, ne çıkarsa bahtımıza! **(Yürürler. Karşılarına abone dairesi gelir. İçeri girerler.)**

Hacivat — Burası ne tuhaf yer böyle!

Karagöz — Burasının nesi tuhaf değil ki! Odacısı tuhaf, muharriri tuhaf, kâtibi tuhaf, erkeği tuhaf, kadını tuhaf! Sen hiç, bayılınca nutuk söyliyerek ayılan kadın gördün mü? **(Nereye geldiklerini anlamak için etraflarına bakarlar.)**

Hacivat — Karagöz, bunlar ne?

Karagöz — Hangisi?

Hacivat — Bu çiviler?

Karagöz — Sahi be? O ne kadar çivi? İçerisi iğneli fıçıya dönmüş! Her birine iple bağlı kâğıtlar asılmış.

Hacivat — Dur, o kâğıtlarda neler yazıyor, okuyayım, anlarım!

Karagöz — Hacivat, mütaleanın sırası değil, sıvışmıya bakalım!

Hacivat — Aman Karagözüm, pek merak ettim! **(Abone kuşaklarındaki adresleri okur.)** Anladım bunlar kuşak!

Karagöz — Budalalık etme, Hacivat, kâğıttan kuşak olur mu?

Hacivat — Olur ya! Gazete kuşağı!

Karagöz — Ay, gazeteler pehlivan gibi kuşak mı sarar?

Hacivat — Postaya verilen gazetelere, üstüne adresi yazılı bu kuşaklar sarılır. Şimdi, anlaşıldı, abone dairesindeyiz! İyi gelmişiz. Buradan herhalde sokağa çıkacak bir yol vardır! İn şu merdivenden aşağı bakalım!

Karagöz — Hacivat, karanlık etrafımı göremiyorum!

Hacivat — El yordamiyle yürü sene! Allah sana iki el vermiş!

Karagöz — Bu kadar akıllıysan neye öne geçmiyorsun?

Hacivat — İyi bildin ya, işte akıllı olduğumdan?

Karagöz — Anlayamadım?

Hacivat — Sen bir yere düşüverirsen ben düşmeyim diye!

Karagöz — Vay münafık herif, benim arkamdan kuyumu kazıyorsun ha! Geç öne bakayım!

Hacivat — Yine anlayamadın, sen düşersen, akıllı olduğum için, seni bir çaresini bulur kurtarırım, ama sen beni kurtaramazsın, demek istedim!

Karagöz — Ulan, nereye düşeceğim belli mi ki, kurtaracaksın?

Hacivat — Aman Karagözüm, minareden düşecek değilsin ya, düşsen düşsen, ya kurşun kazanına düşersin, ya mürekkep fıçısına!

Karagöz — Kurşun kazanı dediğin ne?

Hacivat — Bu türlü matbaalarda erimiş kurşun kazanı olur. O kurşun kalıba dökülüp basılacak sayfalar yapılır!

Karagöz — Hadi, şu mürekkep fıçısı neyse, diyelim Hacivat! Oraya düşersem de, adama benzeyen tarafım kalmaz, eski saraylardaki kızlarağasına dönerim ama, yine neyse, canım kurtulur! Fakat şu kurşun kazanına düşersem beni o aklınla nasıl kurtaracaksın, şunu anlat? Cayır cayır yanıp tutuşurken seyrime bakacaksın! Belki de her tarafım kurşun kesilip kuyruğu titretince, eski devirlerin zırhlı askeri diye, beni götürüp müzeye satarsın! Sen ne hain herifsin! Sen ne tilkisin! Geç önüme bakayım!

Hacivat — Karagözüm, şaka ettim!

Karagöz — Şaka maka tanımam!

Hacivat — Zaten önümü göremiyorum, bu karanlık daracık merdivende nasıl önüne geçeyim?

Karagöz — Bilmem! Allah sana iki el vermemiş mi? El yordamiyle geç!

Hacivat — Etme Karagözüm, bir kaza çıkaracağız!

Karagöz — Ne çıkarırsak çıkaralım, geç! İnşallah o kurşun kazanına sen düşersin de, haşlanmış istakoza dönersin!

Hacivat — Ağzını hayıra aç!

Karagöz — Benim için asıl hayırlısı o olur! Geç öne!

Hacivat — **(Öne geçmeğe çalışarak)** Dur, sıkıştım, geçemiyorum!

Karagöz — Ayağıma basma ulan!

Hacivat — Nereye bastığımı göremiyorum! Etme!

Karagöz — Ayağımı görüyorsun ama!

Hacivat — Sıkıştırma! Çekil biraz!

Karagöz — Yer yok!

(Karagözle Hacivat merdivende itişirlerken Hacivadın ayağı kayar.)

Hacivat — Aman Karagöz, ayağım kaydı!

Karagöz — Eteğimi çekme! Benimki de kaydı!

Hacivat — Yuvarlanıyorum!

Karagöz — Ben de öyle!

(Karagözle Hacivat merdivenden aşağı yuvarlanmaya başlarlar.)

Hacivat — Nereye gidiyoruz?

Karagöz — **(Makine dairesine çıkan kapıya çarpar.)** Ben galiba mürekkep fıçısına düşüyorum! İnşallah sen de kurşun kazanına düşersin!

Hacivat — Aman, sus! **(Kapı kırılır. İkisi birden Rotatifin bulunduğu makine dairesine düşerler. Yerde şaşkın şaşkın etraflarına bakınırlar.)**

Karagöz — Ulan Hacivat, trene mi bindik yoksa?

Hacivat — Ne treni, deli misin?

Karagöz — **(Rotatifi göstererek)** Bu lokomotif gibi şey nedir öyleyse!

Hacivat — Dur hele, kendime geleyim!

Karagöz — Ahdım olsun, Hacivat, buradan sağ salim kurtulursam, ne mebusluğu, ne radyosunu isterim. Cebimdeki parayla dosdoğru çoluk çocuğun yanına döneceğim!

Hacivat — Ben de öyle galiba, Karagözüm!

Karagöz — Bir daha da selâm sabah yok! Seni kırk adım uzaktan görünce yolumu değiştireceğim!

Hacivat — Karagözüm, kabahatim ne?

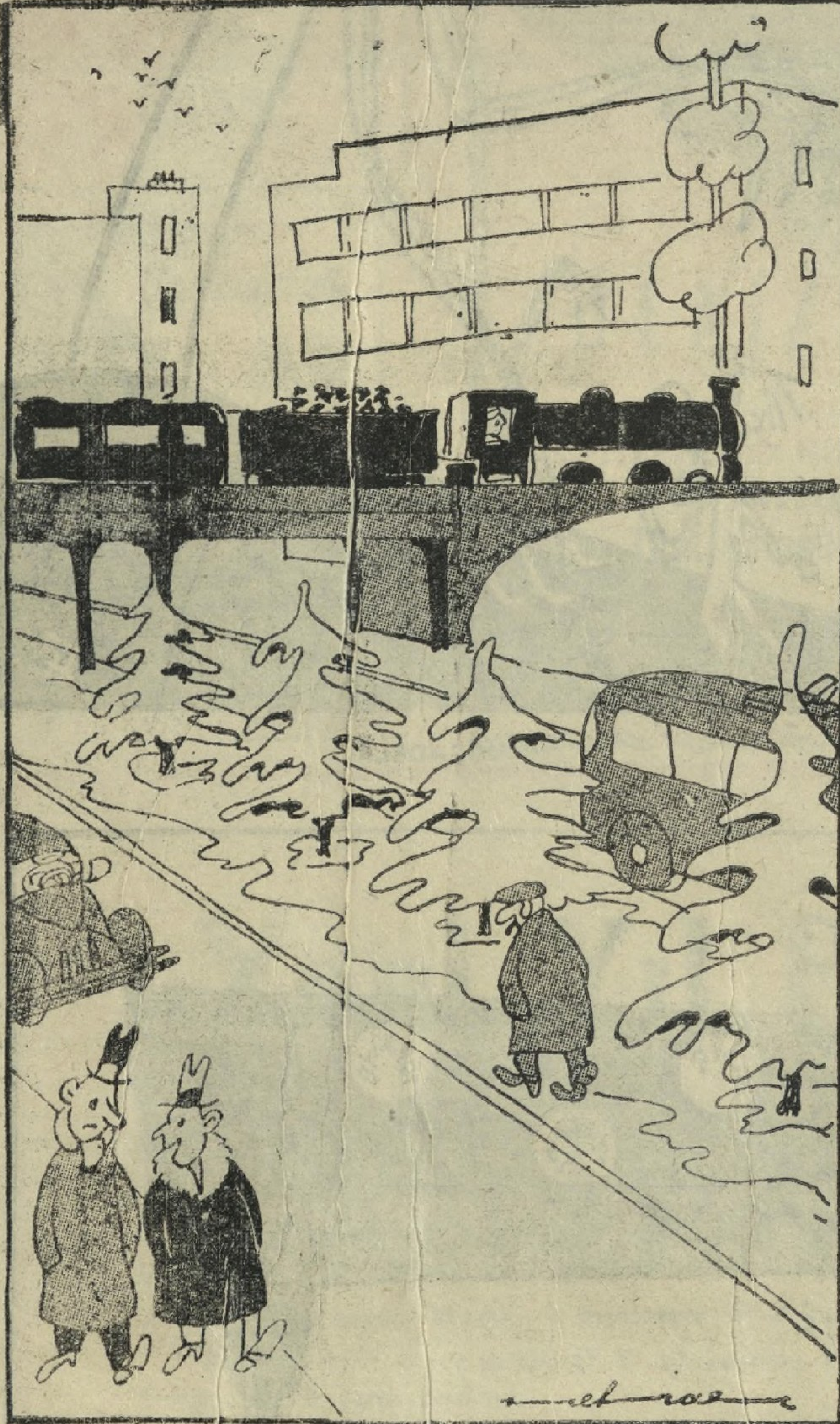
Karagöz — Daha ne olsun, başıma bu belâları getiren sen değil misin?

Hacivat — Böyle olacağını bilir miydim?

Karagöz — Bilmediğin işe ne karışıyosun behey mendebur! Mebusluk diye bir zırıltı çıkardın. Bunlar hep o yüzden başımıza geldi. Mebusluk kim, biz kim? Mebusluğu kim kaybetmiş de biz bulacağız?

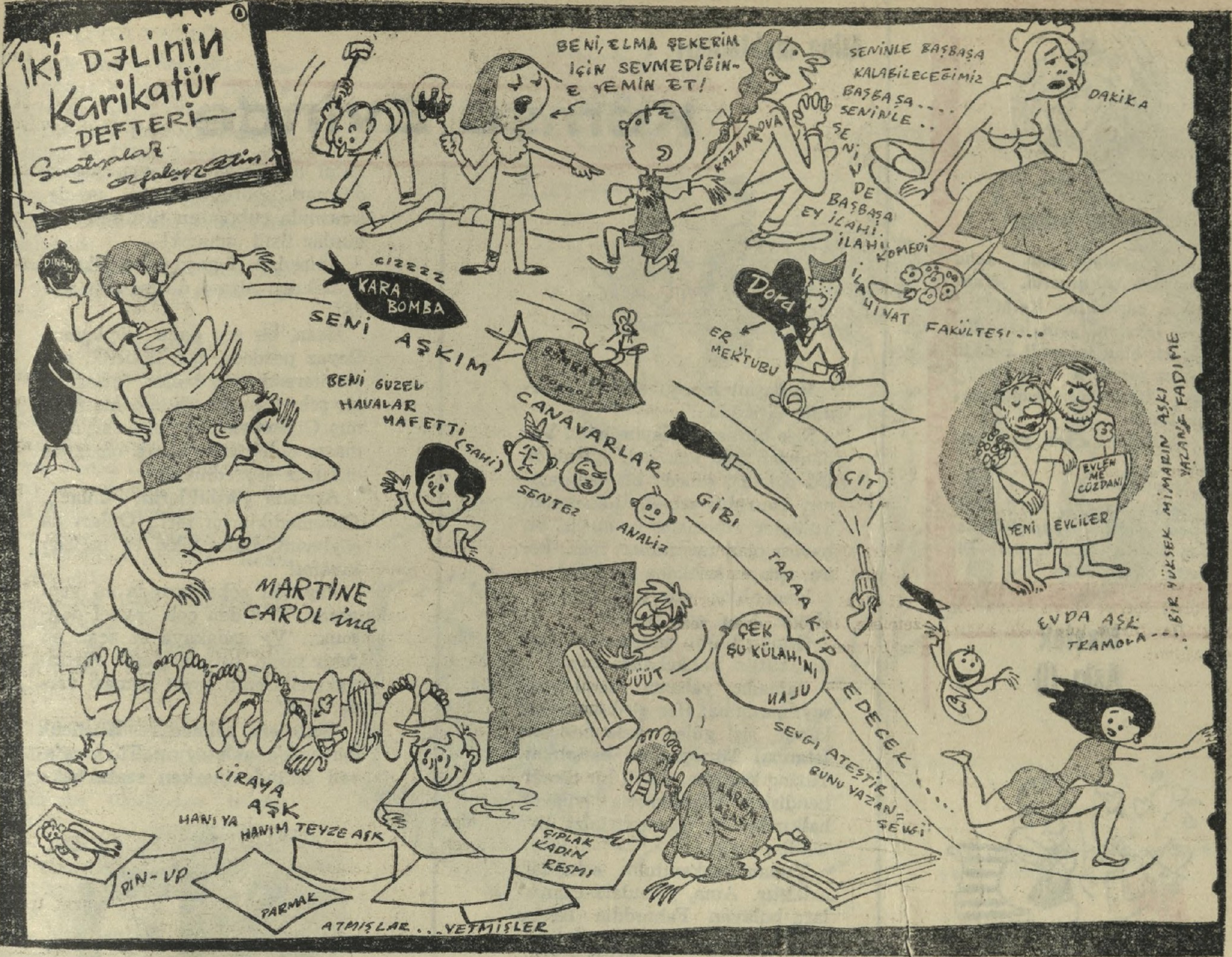
Hacivat — İşler epey yoluna girmemiş miydi?

Karagöz — İş dediğin ne mene

— Baltık devletleri istiklâl istiyormuş...
— Bakalım Rusya istiyor mu?..

000345

AŞKA DAİR!

şey? Beni bu müflis partiye getirdin! Mebusluk derken, iş hamallığa döndü. Hamallıktan kurtulalım derken, canımızdan oluyorduk. Rehberi senin gibi karga olanın burnu belâdan kurtulur mu?

Hacivat — Talih, kader!

Karagöz — Ne talihi, ne kaderi! Benim aptallığımla, senin müfsitliğin!

Hacivat — Karagözüm, şimdi bu boş lafları bırakalım da, yolu bulup buradan kurtulmaya bakalım!

Karagöz — Bu zırhlı gibi şey ne!

Hacivat — Ulus gazetesini basan makine!

Karagöz — Vay canına, ne heybetli şey bu! Tevekkeli bu gazetede yazanlar sağı solu bombardıman edip durmuyorlarmış!

Hacivat — Dur, Karagöz, bu tarafa doğru ayak sesleri geliyor. Makinenin arkkasına saklanalım! (Makinenin arkasına saklanırlar. İçeriye kâğıtçı, makinist, hamal ve işçilerden dört, beş kişi girer.)

Kâğıtçı — (Makiniste) Vallah, billâh, ağabey, buraya girdiler!

Makinist — Hadi be, sana öyle gelmiş, kim girecek?

Kâğıtçı — Kulağımla duydum be ağabey! Öyle gürültü oldu ki, bir yeri kırıyorlar dedim!

Hamal — Ula kim giriy! Her yan kilitlü! Neyi kırıllar? Ben buraya girecek soyhanın (elindeki demir çubuğu göstererek) Aha, bu çubuğunan kellesin ikiye bölerin!

Karagöz — (Yavaşça) Eyvah, şimdi hapı yuttuk!

Hacivat — (Yavaşça) Sus, duymasınlar. Bir şey göremeyince çekilip giderler belki!

Kâğıtçı — Nah, be ağabey, kapıyı kırmışlar işte! Ben büyük bir gürültü duydum, demedim mi?

Karagöz — (Yavaşça) Hay dilin tutulsaydı!

Hacivat — (Yavaşça) Aman, Karagözüm, korkmıya başladım!

Bekçi — Amanın, hırhızlar gapıyı essahtan gırmışlar! (Makiniste) Çek altıpatları! Buradalar, arıyak!

Karagöz — Yakalanacağız!

Hacivat — Ne yapalım?

Karagöz — Şahadet getir!

Kâğıtçı — Ben sustalıyı çıkardım!

İşçi — Bende de kâğıt bıçağı var!

Makinist — Tabanca hazır!

Bekçi — Gapıyı ki gırdı, hırhızlar! Hiç sorusu yoh! Ceza vermiyler. Görünce dan, diye alnına sıhıvir!

Hacivat — Amanın, üstüme fenalıklar geliyor! (Titriyerek) dı, dı, dı, dı!

Karagöz — Ayazda kalmış gibi istediğin kadar titre, bak, faydası var mı?

İşçi — Dikkat edin, birdenbire üstümüze atılmasınlar!

Kâğıtçı — Neresinden şişleyim!

Bekçi — Gasığundan! Gıh demeden yığılıvisin!

Karagöz — Karnım karıncalanmaya başladı!

Hacivat — Bayılacağım!

Karagöz — Burası ameliyat masası değil, aklını başına al!

Bekçi — Nire saklanabilirler ki!

Kâğıtçı — Makinenin arkasına bakalım!

Hacivat — Eyvah!

Karagöz — Şimdi, iş tamam!

Makinist — Gelin şu tarafa öyleyse! (Karagözle Hacivat, oldukları yere büzülürler. Arayanlar da ihtiyatlı adımlarla bulundukları tarafa doğru gelmeğe başlar.)

Karagöz — Hacivat, saklanmanın faydası yok!

Hacivat — Ne yapalım?

Karagöz — Uğursuz herif, şimdi mi bana akıl danışıyorsun? Teslim olalım!

Hacivat — Ya canımız!

Karagöz — Teslim edeceğiz!

Hacivat — Aman, deme!

Karagöz — İster de, ister deme! Düşünecek vakit yok. Kalk ayağa benimle! (İkisi birden ayağa kalkarak «teslim!» diye bağırırlar. Üzerlerine gelenler, ellerindekileri atıp kaçmaya başlar!)

Bekçi — Nire gaçiysiniz? Hırhızlar teslim diyiler!

Karagöz — Gelin, biz hırsız falan değiliz. Teslim oluyoruz! Başımıza geleni anlatalım!

Bekçi — Galdurun ellerunuzu!

(Karagözle Hacivat, ellerini kaldırır, teslim olurlar.)

— 42 inci Faslın Sonu —

AKBABACI

000346

Elbette yıkılır

Bina yeniydi ama, daha bitmeden yıkılıverdi. Tahkikata başladılar. Kalfa:

— İskeleyi yeni sökmüştük ki, bina iniverdi... dedi. Mimar sordu:

— Duvarları kâğıtlamış mıydınız?

— Hayır, sonra yapacaktık...

Mimar kızdı:

— Be sersem herif. Hiç duvar kâğıtları yapıştırılmadan iskele sökülür mü? Elbette bina yıkılır...

Atina mektupları: I

Komşu Evinde

Yılbaşını komşu evinde geçirdim: Atinada...

Size bir şey söyleyim mi?.. Yunanistan çok, ama çok eğleniyor. Bu eğlenişi senede bir sanmayınız, Tanrının gecesi, lokantalar, kulüpler, sinemalar ve hususî bir havası olan tavernalar, ipek, koku, ışık ve kahkaha ile dolu!

Yunanlılar çok mu zengin?.. Hayır. Ama, çok keyifli!

Günün bütün çalışmaları, gecenin bütün kahkahaları için!

Atinada, yabancı memlekette sayılmazsınız: Her girdiğiniz dükkânda, sizi güler yüzle beraber, İstanbul Türkçesi de karşılıyor. Turing kulüpte, cakalı bir tüccar, kendisini: «Kastamonu vilâyeti halkından bir hemşehriniz» diye takdim etti!

Yunan başkentinin sokakları asfalttır. Ama, yolcuları çamurlara bulayan Fahreddin Kerim asfaltı değil.

Bir haftalık misafirliğim içinde, yürüdüğüm, oturduğum, eğlendiğim her yerde bir şey aradım: Terbiyesiz insan... İtiraf edeyim ki, İstanbula, aradığımı bulamadan döndüm!

Atinada, sokak terbiyelidir, sinema terbiyelidir, hattâ meyhane terbiyelidir. Tokat, yumruk, küfür değil, yüksek ses bile yok.

Yunanistanın iki büyük sinemasında üç buutlu film gösteriliyor. Bir tanesini gördüm: İsa'nın gömleği... Fakat beni asıl şaşırtan, beyaz perdedeki teknik güzellikten ziyade seyirci efendiliği oldu: Büyük ve temiz salonun havasında bir nefeslik sigara dumanı bulamadım. Orada, belediye nizamına ve vatandaş sağlığına saygı var: Ne ön sıralarda izmaritini avucunda saklayan yasak düşmanı görüyorsunuz, ne de locasında çubuğunu tüttüren kanunlar üstü şımarık!

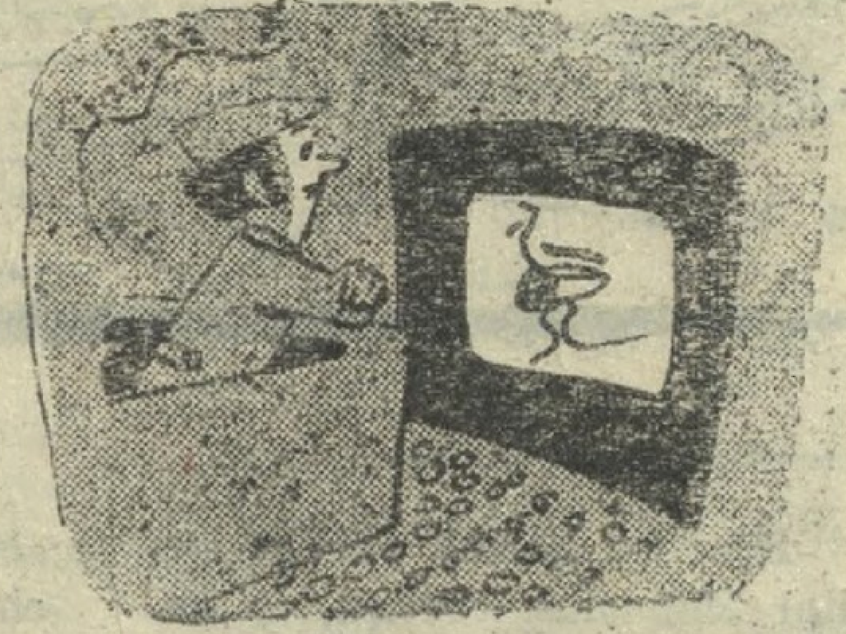
Anlaşılan, komşu memlekette demokrasi nizam düşmanlığı değil!

Haaa, bir şey daha söyleyim: Beyaz perdede aşk, öpücük, seyircilere acayip sesler çıkartan bir şehvet humması olmaktan çıkmış. Giyinmeler, soyunmalar, sarmasıp dolaşmalar ahsız, ofsuz ve çığlıksız seyrediliyor.

Atinada gördüklerim bunlar... Göremediklerim mi?.. Onları da söyleyim: Lüks taksi ve perişan kıyafet!

Payıtaht sokaklarında en yeni araba, 1950 den çok evvel doğmuş... Ve sadakaya el açan en fakir insan, hırpani değil: Sırtındaki elbisenin şayet yaması varsa, belli!

Şoförlere gelince... Küçücük bir vak'a anlatayım: Türk sefareti önünde inerken saate baktım, 9000 drahmi yazmış. Sakın 9 un önünde üç sıfırı görünce telâşlanmayın: Dokuz bin drahmi, bizim paramızla doksan kuruştur. Bir lira uzattım ve iade ettiği on kuruşu almadım. Karşımda, bir kasket havalandı ve bir baş eğildi:

— Efharisto poli...

Mâna murad olundukta: Çok teşekkür ederim!. .

Görüyorsunuz ya, Yunanistanda hayat ucuz değil ama, teşekkür çok ucuz!..

ÇİMDİK

Meslek Aşkı (I)

000347

HAYDİ YATAĞA

Münir Hayri, bermutad ortalığı kafese koymuş, bir film çeviriyordu; tarihi bir film. Münir Özkul'la Heyecan Başaran, Padişah ve Gözdesi rolündeydiler. Bir sahneyi birkaç kere tekrarladıktan sonra, Münir Hayri, bağırdı; sonraki sahneyi haber verdi:

— Hele şükür bitebildi. Şimdi buyrun bakalım yatak odasına!...

HATIRLATMA

Cemal Reşit Rey, bir ziyafete davetliydi. Herşey iyi, güzeldi. Yalnız, feci surette keman çalan biri konser vermeğe kalkmıştı. Neden sonra ziyafetin sebebi bu olduğunu anlıyan Cemal Reşit, yanındakine:

— Bana Paderewskiy'in çalışını hatırlatıyor,.. dedi. Adam hayret etti:

— Aman üstad, Paderewskiy keman çalamazdı ki...

— İyi ya işte, dedi üstad, bu da o yüzden bana onu hatırlatıyor!...

DEĞİŞİKLİK

Muharririn yeni piyesi oynanmağa başlamıştı. Lâkin uzundu. Kendisine tiyatrodan telefon ettiler:

— Aman üstad, eseri kısaltın. Tren ve vapur tarifesi bunu icabettiriyor...

Şu cevabı verdi:

— Kısaltamam. Tren, vapur tarifelerini değiştirin...

YAPIP YAKIŞTIRMA

Kılıbık, karısını methediyordu:

— Karım çok fedakârdır azizim. On yıllık evlilik hayatımızda benim için yapmadığı kalmadı...

Arkadaşı tasdik etti:

— Ya benimki? O da on beş yıldır bana yapmadığını bırakmadı...

ZEKÂ

İş isityordu. Patron:

— Bu işte zekâ şarttır. Dedi, **zeki misiniz?**

— Tabii... Bütün bilmeceleri hallederim...

— Ama bu iş zekâsı ister...

— İyi ya efendim? dedi genç, ben de zaten iş esnasında bilmece halletmekte ustayımdır...

— Bahse girerim ki, siz bu bayanın kocasısınız..

MALTUP ve ZİMMET

— Kocamla benim banka hesabımız birdir.

— Ya.. Peki bu hesap yüzünden hiç zırıltı çıkmaz mı?

— Katiyen. Vazifelerimiz gayet güzel ayrılmıştır. O yatırır, ben de kaldırırım.

SONRASI

Hâkim, tanık olarak gelen şık fakat geçkince kadına sordu:

— Yaşınız?

— Yirmi yedimi geçtim, reis bey...

Hâkim yine sordu:

— Ya sonra? Nerede durdunuz?

YETİŞSİN...

Bedia Muvahhit, arabasına Gönül Ülkü ile çocuğunu almış, gezdiriyordu. Çocuk, ikide bir annesine öteberi soruyordu:

— Anne bu fabrika nedir?

— Bilmem...

— Ya şu bina neresi anne?

— Bilmem...

Nihayet Bedia dayanamadı:

— Rahat bırak anneni, yumurcak... diye çıkışınca, Gönül müdahale etti:

— A, ne istiyorsun çocuktan ayol. Bırak öğrenip yetişsin!..

000348

HİKÂYE

Meçhul kadının kokusu

Sinemadan çıkıyordum. Meşhur yıldızlarımızdan birinin şarkılı, acıklı, hattâ perişan filmini seyretmiştim. Bir de derler ki, üç buutlu film bir mucizedir. Ne münasebet? Zaten bizde üç buutlu film var. Yalnız, perdede değil de salonda oynanıyor. Hattâ renklisi ve kokulusu da öyle...

Neyse, sinemadan çıkıyordum ki, rüzgâr burnuma tatlı bir koku getirdi. Ossaat anladım: yanımdan güzel bir kadın geçmişti. Geçmişti ya, ben onu sade arkadan görmüştüm. Ağır bir astrakan kürk... Ve hafif bir koku... Zaten hayatta başıma ne gelmişse hep bu mendebur burnum yüzünden gelmiştir. Ne var her kokunun içine burnunu sokacak? diyeceksiniz. Kabahat benim değil ki!... Rüzgâr o kokuyu getirmeseydi, ben de istikameti şaşırmıyacaktım. Ya... Sinemadan çıkınca, tabii olarak Taksim tarafına yürüyeceğime, kokunun peşine takılıp Tünel tarafına yürüyüvermişim. Bir de kendime geldim ki, Karlman Pasajını bulmuşuz bile. Beyoğlunun kalabalık saatlerinde kadın takibi nasıl olur bilirsiniz: en sâlimi karşı kaldırıma geçmektir. Bu suretle, hatunu gözden kaybetmemiş olursunuz. Ben de, Foto Sabah'ın kaldırımından yürüyerek Karlman Pasajının hizasına gelmiştim ki, takib ettiğim, daha doğrusu takib ettiğimi sandığım kadın pasajdan içeri daldı. Haydi ben de... Ha, neden takib ettiğimi sandığım dedim; lâfın sırası gelmişken onu açıklayıvereyim: şunun için ki, sahiden ben kendiliğimden kadının kokusuna bayılıp peşine düştüm zannediyordum. Meğer o beni tavlamışmış. Bunu sonradan, hazin bir şekilde anladım. Bakın nasıl...

Pasaja girdik ya? E, tabii rampa olmak lâzımdı artık. Sokuldum:

— Hanımefendi, bir şey mi arzu ediyordunuz yoksa? diye sordum.

— Ne münasebet... dedi, ama pek sert değil. Derhal:

— Fazla pahalı arzularınız yoksa, hemen takdim edeyim...

Kadın durdu, bana tatlı tatlı baktı ve hafif bir kahkaha salladı. Mesele nasıl hallediliverdi gördünüz ya? Bu gibi vaziyetlerde esas, bir kere kadını güldürmektedir. Takib ettiğiniz kadın güldü mü, hesabı tamamdır. Bizimki de güldü ya, bende cesaret arttı. Lâkin kadının bir sözü üzerine dondum kaldım:

— Aşkolsun Fazıl Bey size... dedi, yani adımla sanımla beni tanıyor. İnsan hiç tanıdıklara da lâf atar mı? Doğrusu yaman çapkındır derlerdi ama, inanmazdım...

— Ay, ben sizi tanıyor muyum?

— Hayır. Tabii sizin gibi meşhur tiyatro muharrirleri bizim gibi âciz artist parçalarını tanımağa tenezzül buyururlar mı? Ama ben sizi tanırım işte...

— Ya... Affedersiniz, kiminle müşerref oluyorum?

MISIR — SURIYE — TURHAN

CIGARANIN DUMANI
YOKTUR YARİN İMANI

— Köylüyü bu günkü durumundan kurtaracağız!..

000349

Heykel !..

Meşhurdu; fakat tek kusuru, saçları vaktinden evvel dökülmüştü. Bir gün:

— Benim de heykelimi dikseler, acaba herkes ne der? diye sordu:

Şu cevabı aldı:

— Ne diyecekler, hey, kel, derler!..

Yürümeğe başladı:

— Karınca trupundan Sadiye Kökdiker...

— Ya? dedim. Aman ne memnun oldum, ne menun oldum. Ne zamandanberi sizi tanımak istiyordum zaten. Bu fırsata çok müteşekkirim. Ama ben sizi ince uzun bir hanımefendi diye bilirdim...

— Anlayın alâkanızın derecesini... Beni kimbilir kiminle karıştırıyordunuz...

Özürler diledim. Kendisini Tepebaşındaki bir pastahaneye davet ettim. Hiç yadırgamadan kabul etti. Pastahanede, ahbaplığı ilerlettik. Artık ellerini avuçlarımda bırakmaktan çekinmiyordu. Sesimiz bir mırıltı halini almıştı. Kendisinden, ertesi gün için bir randevu aldım. Tam ayrılacaktık ki, kapıdan şapkasını gözlerine kadar indirmiş bir adam girdi. Hiç de halinde sevimlilik yoktu. Doğru bizim masaya geldi:

— Zabıt tutulacak mı Emine hanım? diye sordu. Ben şaşırdım. Sadiye Kökdiker:

— Aman **Cemal Bey, hep işi** yarıda bozarsın. Halbuki ben beyefendiye dörtbaşı mamur bir suçüstü hazırlıyordum. Evli barklı adamlara daha sağlam bir ders vermek lâzım...

— Neler söylüyorsunuz Sadiye hanım?

— Ben Sadiye değilim. Benim ismim Komiser Emine'dir. Sarkıntılık suçlarını takibe memur olanlardanım...

— Ay, ben onları kılıksız zannederdim...

— Bazan böyle sizin gibi kibar çapkınlar için şıklaşmak icabediyor. Neyse, fazla vakit kaybetmiyelim. Ben karakola gidiyorum, Cemal Bey, siz beyefendiye nezaret edin...

Kadın çıktı, gitti. O kadar sersemlemiştim ki, bir aralık ağzımı açıp tek kelime söylemek dahi aklıma gelmedi. Nasıl mâsum olduğumu iddia edebilirdim? Aman Yarabbi... Neydi bu benim başıma gelen... Ya hâdise duyulur da matbuata aksederse?

Cemal bey, bütün düşündüklerimi anlamış gibi, zayıf bir tebessümle:

— İlâhi beyefendi, dedi, çocuk gibi hareket etmişsiniz. Hiç sizin yaşınızda, sizin içtimaî mevkiinize sahip bir adam...

— **Aman sus birader,** diye feryad ettim âdeta; sus, yüreğime darlık geliyor... Yok mu bunun kurtuluş çaresi?

— Vardır elbet, ama mes'ul olurum...

Bir an tereddüt ettim. Zabıtaya rüşvet teklifinin ağır bir suç olduğunu biliyordum. Ama şahit yoktu, şahit...

— Cemal Bey birader, dedim, beni mahvolmaktan kurtarmak senin elindedir. Karakolda ne olacak sanki? Zabıt tutulacak, değil mi? Sonra beni ne yapacaklar?

— Adliyeye sevketmeden evvel tabiî serbest bırakacaklar, ikamete rapten...

— Öyleyse ben hüviyetimi size bırakayım, beni serbest bırakın...

Bir an şüpheyle yüzüme baktı. Sonra, samimiyetime inanmış olacak ki:

— Arandığınız zaman geleceğinize söz verin, mesuliyeti yükleneyim...

— Söz... dedim.

— Peki... dedi.

Cüzdanımı çıkardım. Hüviyetimi veriyor gibi yaparak, içindeki elli lirayı masanın üzerine bıraktım ve dışarı fırladım. Çıkış o çıkış...

Birkaç gün arayan soran olmadı. Lâkin içim rahat değildi ki. Doğru bizim avukat Semiha Kurtkaya'ya... Utana sıkıla durumu anlattım. Bir an güzel gözlerini kısarak şöyle bir düşündü. Bir yere telefon etti, cevap bekledi. Sonra ne dese beğenirsiniz?

— Zavallı dostum, diye güldü, ahlâk zabıtasında o isimlerde hiç kimse yok. Olsaydı, mutlaka bıraktığın parayı iade etmek için seni arar, bulurlardı.

— Ey? diye acıklı bir sevinçle sordum:

— Eysi bu, dedi, Benli Emine'yle ortağı, seni mükemmelen dolandırmışlar. Haydi geçmiş olsun...

Doğrusu, kaltağı bulsam muhakkak bir tiyatro trupuna tavsiye edeceğim. O ne rol kesmekti öyle... Helâl olsun...

— Hikâyeci —

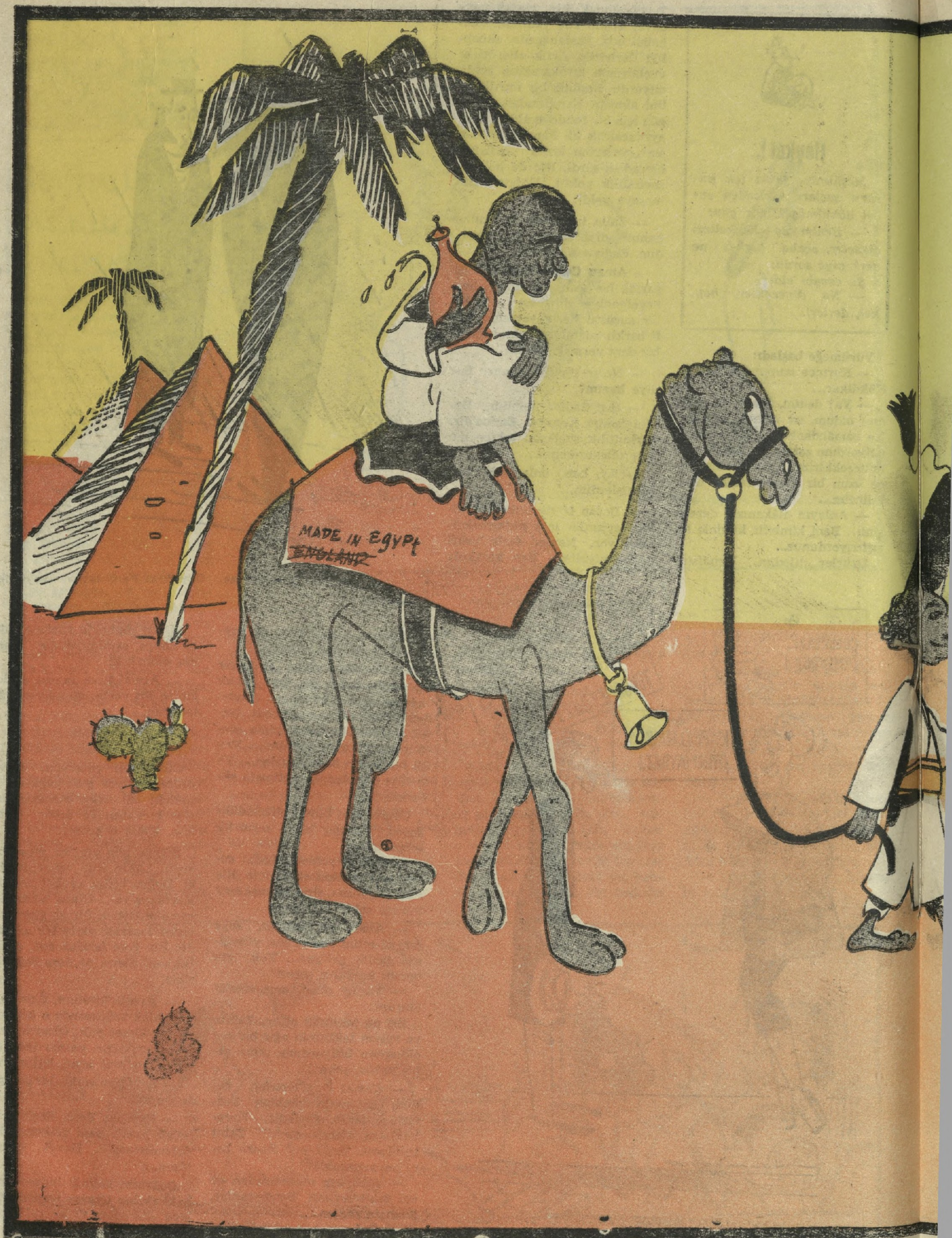

— Havalar böyle giderse, Demokrat Parti seçimi kaybeder azizim!..

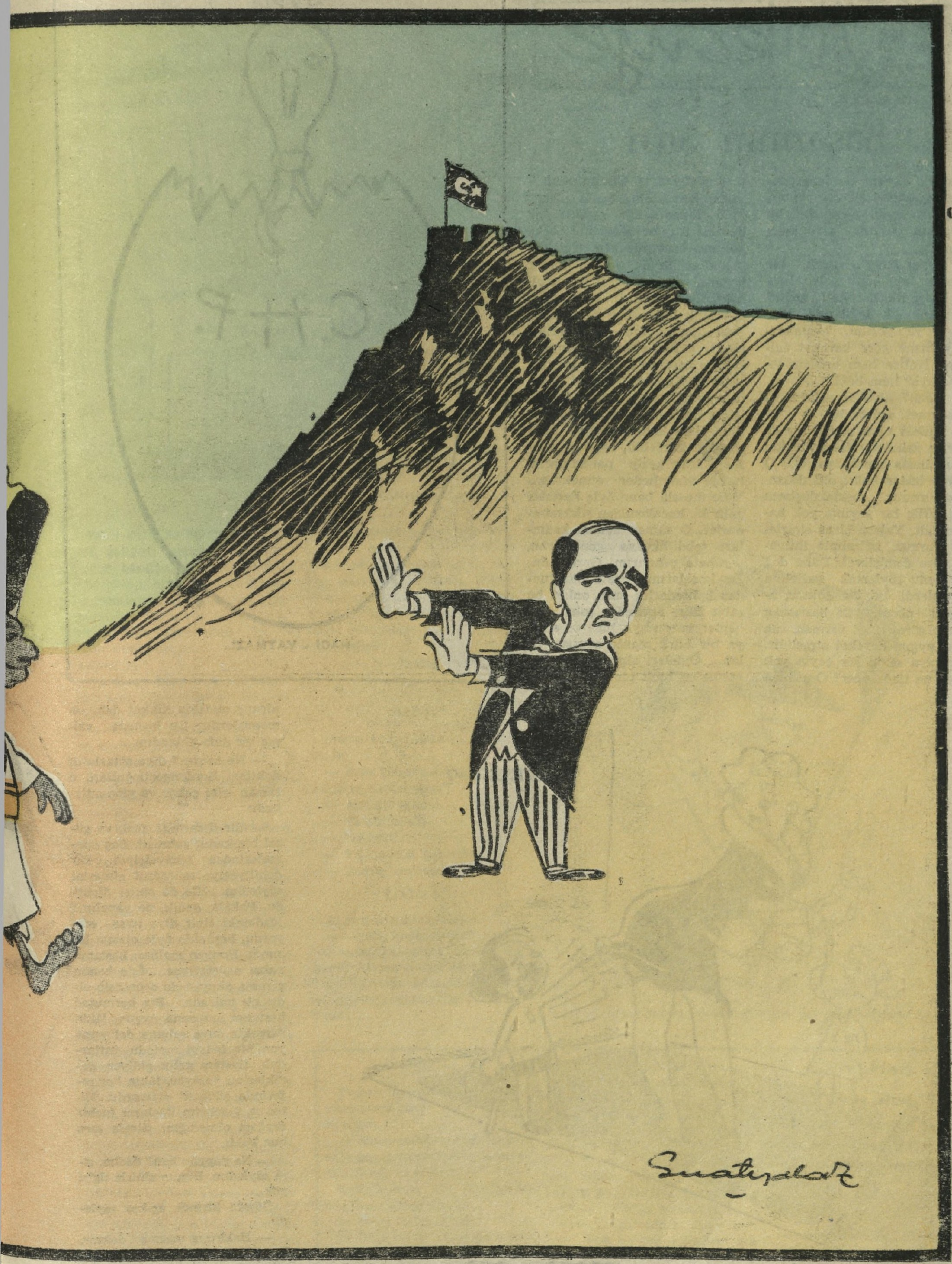
Verem haftasında : Unutulan tehlike!..

000350

000351

– Ne deve, ne devec

c ne üstündeki hacı!

000352

Hikâye

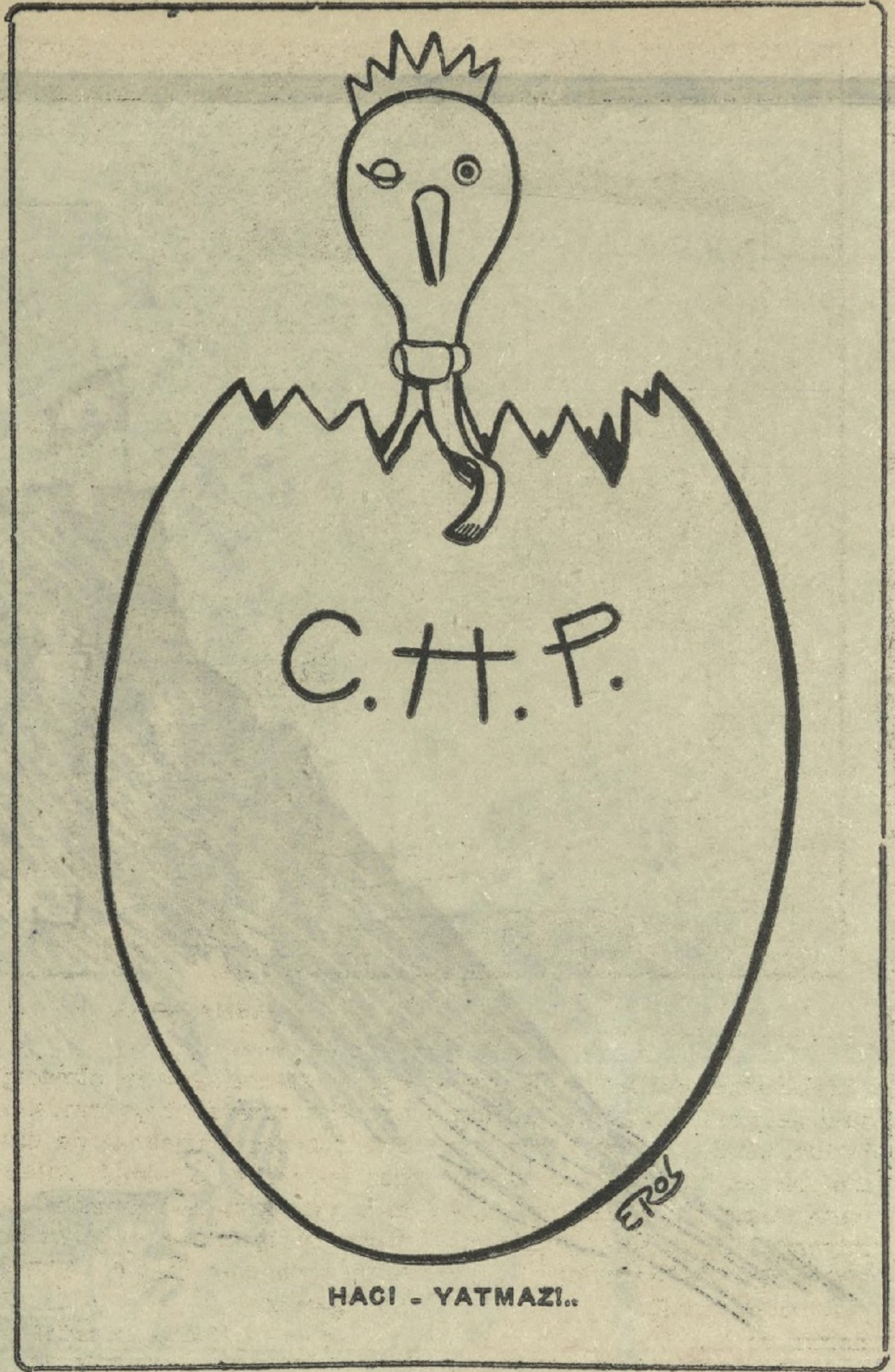
Başarının Sırrı

Doktor Ecvet Serdengeçtioğulları, çabucak şöhret yapmış bir asabiyeciydi. Kendisine bu başarısının sırrını sordukları zaman:

— Gayet basit... derdi, bir doktorun kendisine gelen hastaya karşı ilk hareketi nedir? Nabza bakmak değil mi? Ben de öyle yapıyorum, hastalarımın nabzına göre hareket ediyorum. Netice hem onların lehine oluyor hem benim...

— Nasıl? diye sorarlardı. O da üşenmez, anlatırdı:

— Meselâ bana sinirli bir kadıncağız gelmişti. Kendisini kalbinden hasta zannediyordu. O zamana kadar belki elli doktora başvurmuş, meslekdaşların hepsi: «Hiç bir şeyiniz yok hanımefendi. Yalnız biraz sinirleriniz yorgun, istirahate ihtiyacınız var» demişlerdi. Daha doğrusu bunu söylemek gafletine düşmüşlerdi. İyi bir doktor, asabiyeci olmasa bile hastasının nabzına göre şerbet vermeli, ruh haline uygun hareket etmelidir. O hastaya senin bir şeyin yok demek ne ifade eder? Onu inandırır mı? Hayır. Çünkü onun inancı, kendisinin hasta olduğu konusundadır. Bir şeyiniz yok dediniz mi, bu sefer bir başka doktora başvuracaktır. Netekim o kadıncağız da, doktor doktor gezmiş, nihayet talihi yâver olmuş, bana gelmişti. Hiçbir şeyi olmadığı halde ben ona hastasınız, dedim, ama sinirleriniz değil, kalbinizden hastasınız... Bunun üzerine kadının içi rahatladı. Kendisini tedavi edeceğime aklı yattı. Sudan bir iki ilâçla bu inancını kuvvetlendirdim. Hem kalb hastalığı vehminden kurtuldu, hem de doktor doktor gezip paracıklarını nafile yere heder etmekten... Yine meselâ bana öyle hastalar gelir ki, kocalarından şikâyet ederler. O zaman hemen kadınları tebdilhavaya gönderirim, seyahate çıkarırım. Gerçi onlar kocalarının hasta olduğundan bahsederler ama, onları bu sabit fikre sevkeden şahsî sebepler vardır: ya bir seyahat, ya bir kürk manto arzusu filân... Öyleleri olmuştur ki, kocasına en basit bir ilâç bile vermemiş olmama dikkat dahi etmemişlerdir. Bu hususta yalnız bir defa aldandım...

HACI - YATMAZI..

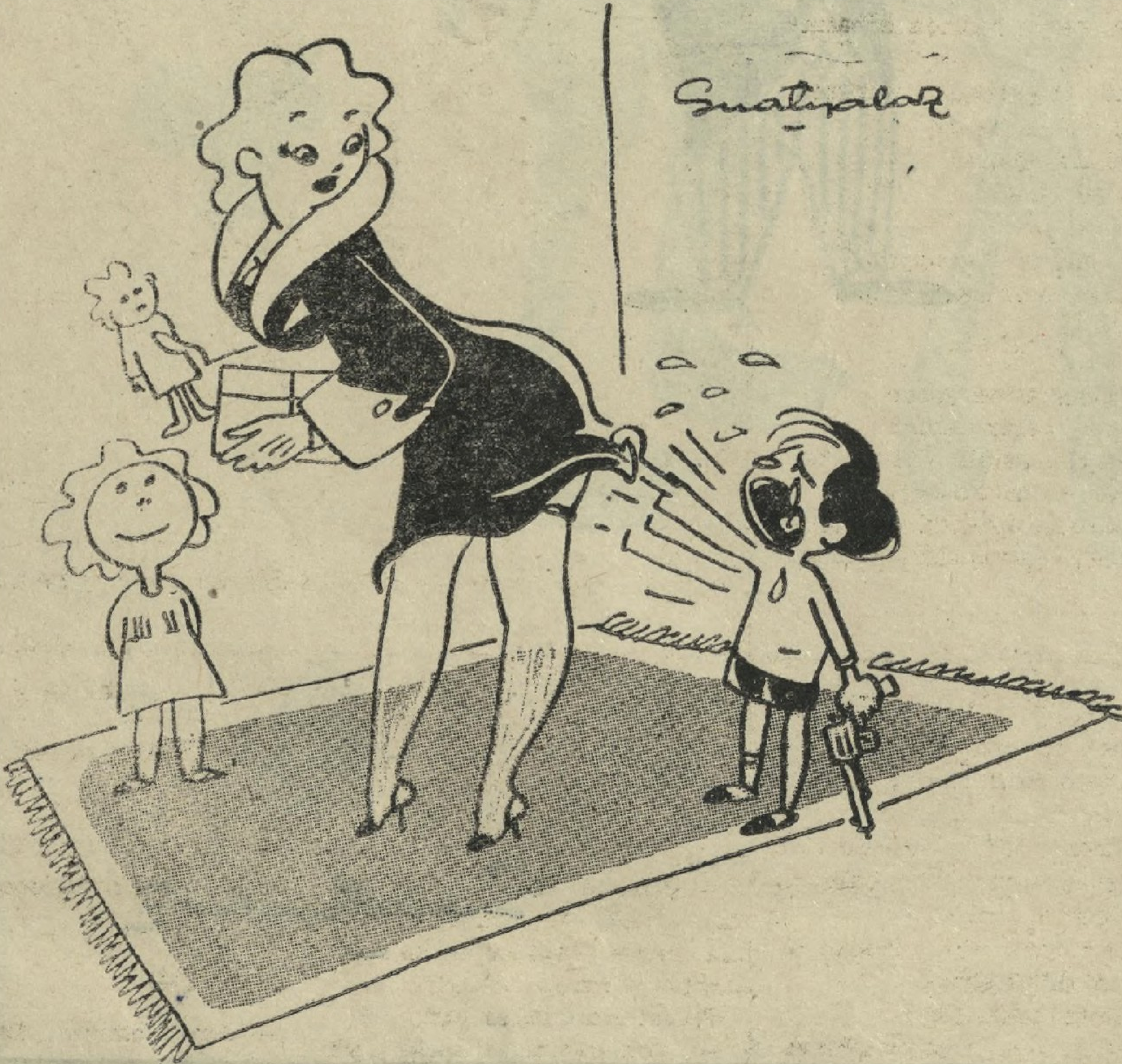
— Ne zaman? diye sorarlardı doktora. Serdengeçtioğulları, o zaman içini çeker ve yine anlatırdı:

— Bir defasında genç ve güzel bir kadın gelmişti. Baş dönmelerinden şikâyetçiydi. Bir dahiliyeciye müracaat etmesini söyledim. «İlle de sinir» diyordu. Pekâlâ, dedik, ne yapalım? Mademki sinir diye ısrar ediyordu, herhalde öyle olması lâzımdı. Prensip malûm: hastanın nabzı ne söylerse... İşte benim canıma okuyan da o prensip oldu bu vak'ada. Biz bermutad hestanın arzusuna uygun, lâkin gerçekte suya sabuna dokunmayan bir tedavi metodu tutturduk. Hastam gelip gidiyor, dediklerimi yapıyor, lâkin her seferinde şikâyeti artıyordu. Nihayet, verdiğim ilâçların hiçbir faydası olmadığını itirafa mecbur kaldı.

— Ne yapyım ben? dedim, size söyledim. Bunun sinirle ilgisi yok...

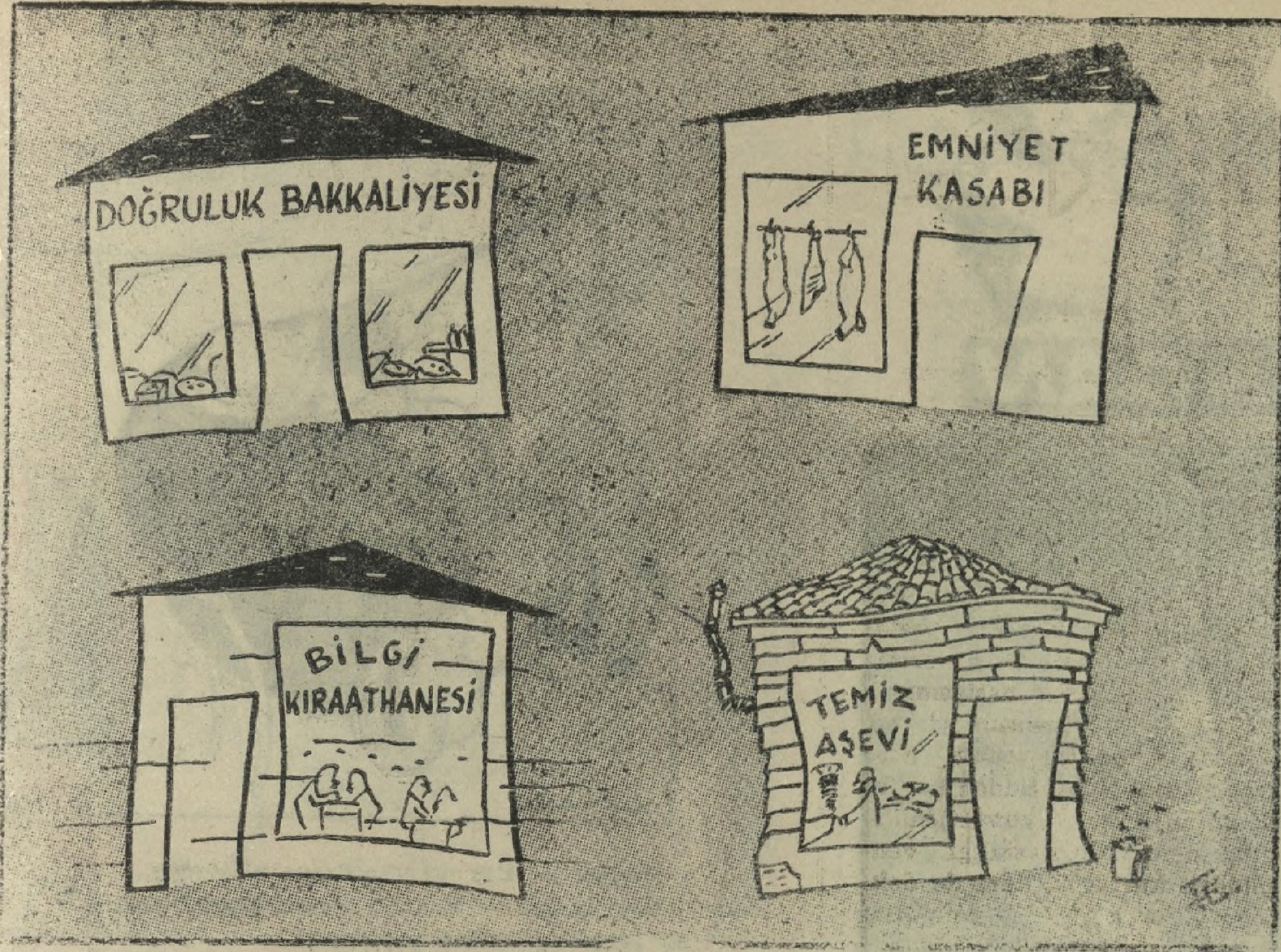
Günün birinde açıkça söyledi:

— Hakkınız varmış doktor, baş dönmelerim sinirden değilmiş, gebeymişim...

— Beni aldatamazsın sen... Bu tabanca oyuncak!..

000353

ESNAFLIK!..

NEREYE?

Karısı, beklenmedik bir anda yazıhaneye gelerek odacıya sordu:

— Bey içerde mi?

— Hayır efendim, çıktılar...

— Nereye gitti?

— Bilmyiorum efendim...

— Daktilosuna sor, o bilir...

— Nerden bilecek efendim? O da yok ki... Beraber gittiler...

AT KOŞUSUNDA

Koşuyu tribünün bir köşesinden uslu uslu seyrediyordu.

Tanıdıklarından birisi:

— Yahu sen şansile meşhur bir adamsın, dedi. Bir gün oyun masasından zararla kalktığını hatırlamıyorum. Neden müşterek bahse iştirak etmiyorsun?

Bir başkası söze karıştı:

— Oyun kâğıtları gibi koşu atlarının da ötesini berisini elile karıştırmıya müsaade etseler onu da kazanırdı.

Tabii sizin de hatırınıza aynı sual geliyor: mademki durum budur, benden ne istiyordu kadın? Neden bir doğum ve kadın hastalıkları mütehassısına gitmiyordu? Bunu sorduğum vakit ne dese beğenirsiniz?

— Utanıyorum...

demez mi?

— Bana herşeyi söylüyorsunuz ama, diye çıkıştım, benden utanmıyor musunuz?

— Yooo... Siz başkasınız. Size alıştım. Hem...

— Hem?

— Hem size sade doktor gözîyle bkamıyorum ki...

— Ya!...

— Elbette ya... Sizi kendime çok yakın hissediyorum...

Vay vay vay... İşler çatallaşıyordu. Nihayet mesele anlaşıldı: hatun bendenize abayı yakmıştı. Önce, ben de sizin gibi, vaziyeti yadırgadım. Ama Sonra düşündüm: ulan, sanki kadınlar başkalarına nasıl âşık oluyorlar? Heriflerin ayrıca boynuzu, kulağı yok ya... Heyhat! Onların yokmuş ama... Neyse, devam edelim. Biz azizim, bu hatunla evleniverdik işte. Hoş, zarif, güzel kadındı karım. Yalnız sekizinci ayda doğuruverdi. Çocuk da sevimli bir şeydi. Babası ben olmadığım halde, haksız bir iktisapla Serdengeçtioğulları soyadını kabullendi yumurcak. Oğlan biraz büyüyünce işler büsbütün değişti. Günün birinde, karım, benden habersiz bir başka genç meslekdaşa kendini tedavi ettirdiği için ayrıldık. Ben ondan kurtuldum. Lâkin o benden kurtulamadı. Nihayet, adımı taşıyan çocuğun gerçek babasının o meslekdaş olduğunu öğrendim. Ailesi evlenmesine razı olmadığı için, bu çareye başvurmuşlar. Fakat bizim meslekdaş da cidden becerikli herifmiş. Ailesini o genç kızla evlenmesine razı edemediği halde, çocuklu bir dulla evlenmeği kabul ettirdi, ne dersiniz?

— Kulak Misafiri —

★

RADYO

Doğan, radyo başında babasına sordu:

— Baba ben şurasını çevirirsem karşıma neresi çıkar?.

— Ankara oğlum!.

— Ya şurasını?.

— Londra!.

— Ya şurasını babacığım?.

— Radyo tamircisi..

MÂNASI

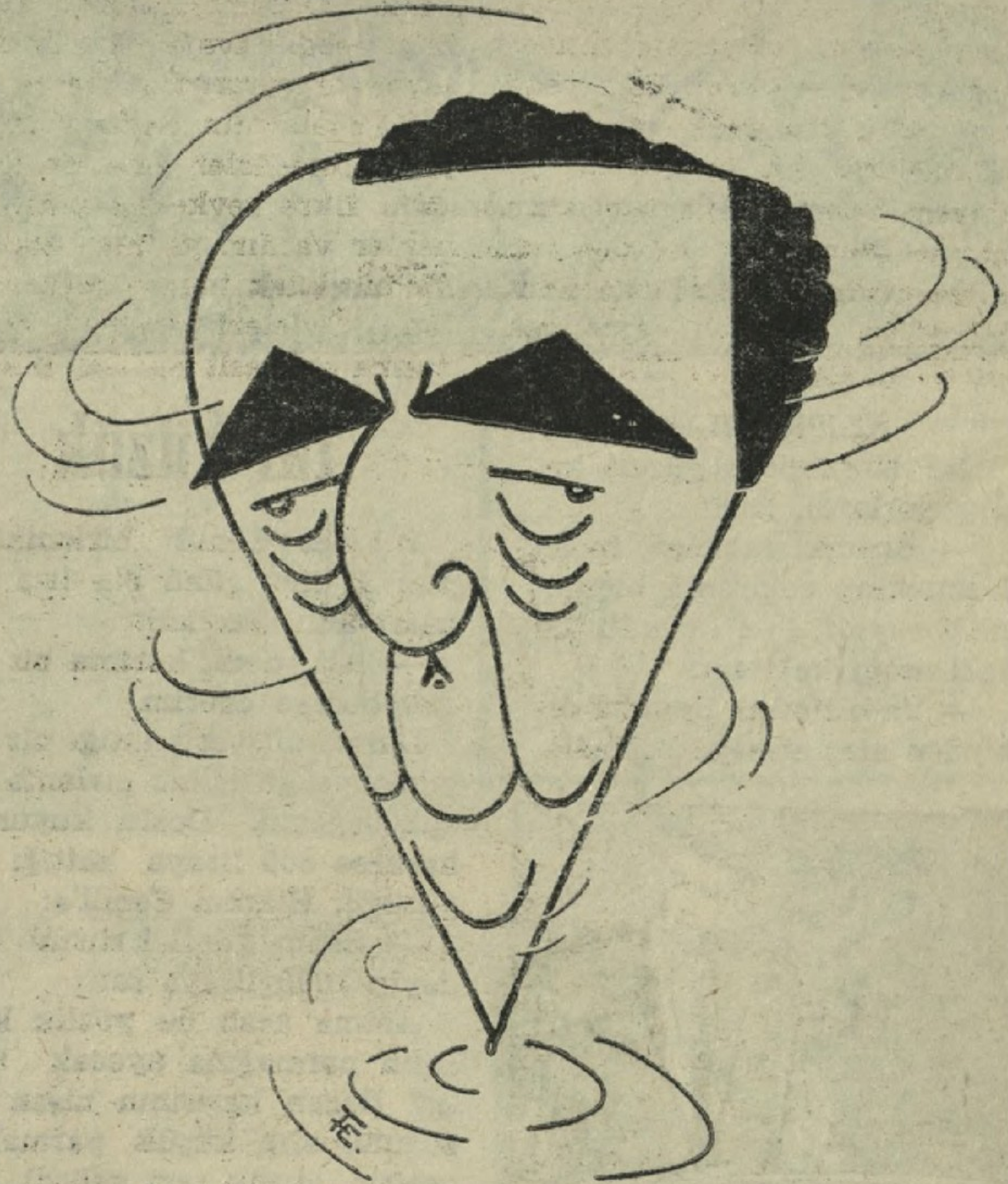
Çocuk annesine sordu:

— Anne, çeyiz nedir?

Annesi, babasının yüzüne bakarak kızına cevap verdi:

— Kadının evlendikten sonra giyeceği çamaşırlara derler kızım...

«Sen kimin yârisin yavrum, her yanın oynakl..»

TECRÜBE

Yaşlıca bir hanım, yelyeperek eczahaneye girdi. Kalfaya bir kutu uzattı:

— Aman evlâdım; dedi. Şu kutudaki beyaz tozun tadina baksanıza... Şeker mi acaba?

Kalfa kutuyu açtı. Tozdan bir miktarını diline sürdü:

— Hayır, şeker değil...

— İyi öyleyse... Kocama bu tozu fare zehiri diye vermişler de... Ben de aldatmışlar sanmıştım...

NEZAKET

— Bu akşam değil ama, yarın gece muhakkak...

Şık bir dolandırıcının son marifetlerinden bahsediyorlardı. Biri:

— Nihayet azizim, dedi, yemiş, içmiş, sonunda da param yok demiş. Tabii arka kapıdan çalyaka fırlatıp atmışlar!..

Fikret Adil itiraz etti:

— Yok canım, o kadar şık bir adamı elbet ön kapıdan atmışlardır!..

İMKÂNSIZ

Habil, Kabile rasladı:

— Eeey?. Hani ya?. Ne oldu?. Geçen sene benden ödünç aldığın yüz lirayı bu kış vereceğini söylemiştin..

Kabil şaştı:

— Aman birader.. Bu sene kış oldu mu ki?. Baksana havalar ilkbahar gibi...

000354

Eski Türk MİZAHINDAN

— Salamon! Hizmetçi kiz nereda?..
— Bilmem...
— Bilmez misin?.. Kaldir sakalini bakayim!..

Ressam — Size iki yüz liraya bırakırım..
Yeni zengin — Kabul... Yalnız şişenin üstüne bir şampanya etiketi yapıştırın!..

ALIŞKANLIK

İki Kasımpaşa güzeli konuşuyorlardı. Biri:

— Bizimki tabanca, bıçak taşımaktan ceketinin biçimini bozuyor! diye övündü. Öteki aşağı kalmadı:

— Ya bizimki? Boyuna cebinden ateş etmeğe başladı!..

İki Yüzük

Hikmet Cemil birincikânunun 31 inci günü bin lira mükâfat aldı. Sevindi:

— Âlâ, dedi, karıma bir yüzük hediye ederim.

Daima alışveriş ettiği bir kuyumcuya gitti; bir pırlanta yüzük beğendi. Dostu kuyumcu, herkese 800 liraya sattığı bu yüzüğü, Hikmet Cemil'e:

— Senin güzel hatırın için, deyip 1000 liraya sattı.

Amma acab bu yüzük karısının parmağına uyacak mıydı? Bazan karısının nişan yüzüğünü alıp küçük parmağına geçirir, yüzük tam gelirdi. Küçük parmağına uyan pırlanta yüzüğü aldı.

İyi ama, mesele bununla da halledilmiş olmadı. Sağ elin küçük parmağı ile sol elin küçük parmağı arasında hayli fark vardı. Halbuki karısının nişan yüzüğünün hangi küçük parmağına uyduğunu hatırlamıyordu.

Bunun çaresini de kuyumcu buldu:

— Kolay, dedi, iki yüzüğü de veririm, taşlar tıpatıp birbirinin aynısıdır, hangisi uyarsa onu alıkoyar, ötekini yarın iade edersiniz.

Hikmet Cemil yüzükleri cebine koyup çıktı.

Yolda aklına geldi. Karısı yüzüğünü sol eline takardı. Binaenaleyh yüzüğün küçüğü tam gelecekti. Ötekine ihtiyaç kalmamıştı...

Eve gelince yüzüğü karısına verdi. Karısı pek sevindi, kocasını öptü...

Mesele bundan sonra çatallaştı... Karısı da kocasına bir ipekli boyun atkısı almıştı. Kocasına sürpriz yapmak için atkıyı paltosunun cebine koydu, koyarken de öteki yüzüğü buldu:

— Bu da ne?

— Anlatayım karıcığım...

Kadına lâf anlatılır mı?. Karısı köpürdü:

— Hiç bir şey anlatma... Seni utanmaz seni, bu yüzüğü de metresine aldın, değil mi?

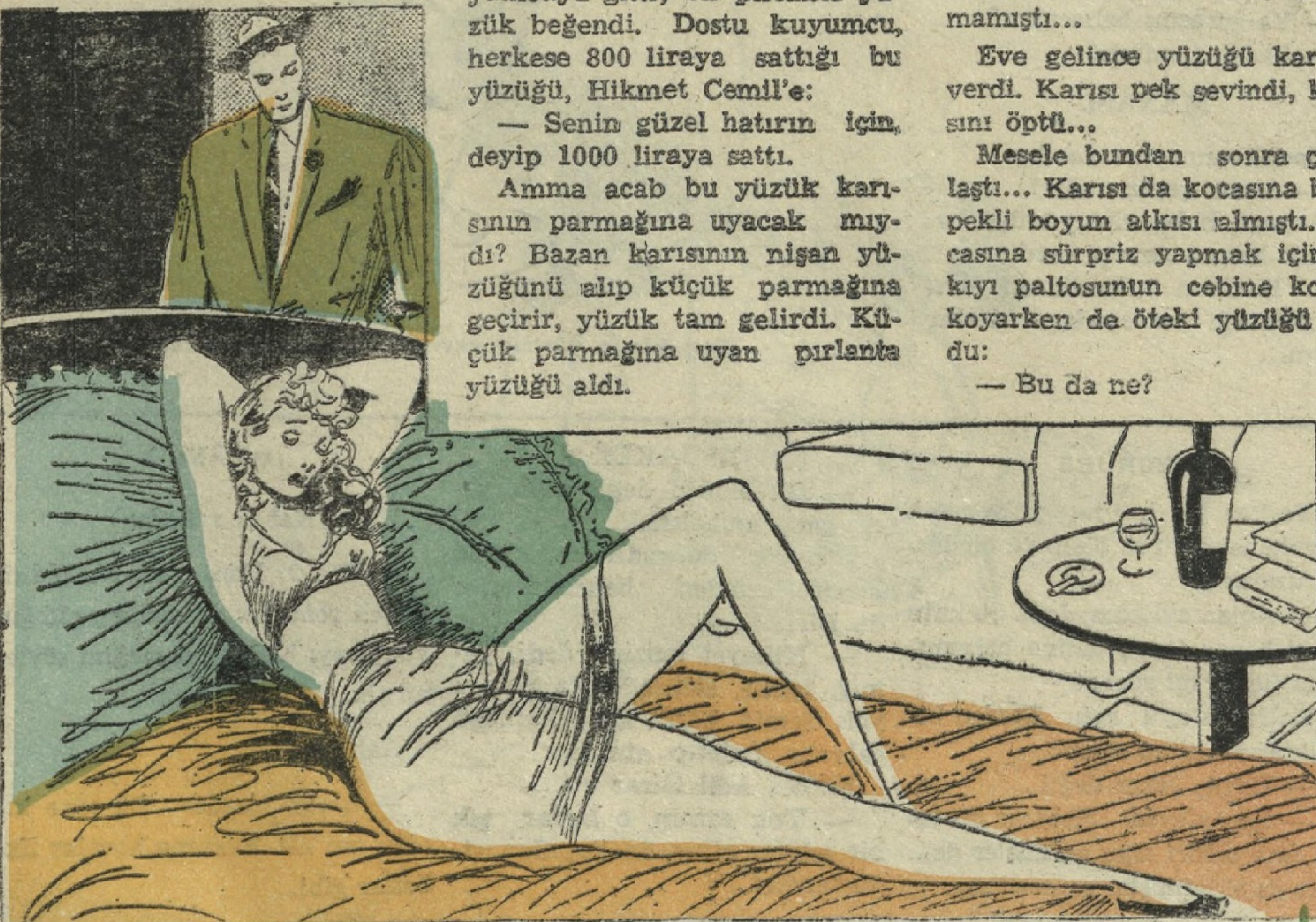
— Vallahi değil karıcığım!.. Parmağına hangisinin uyacağını bilmiyordum. Onun için iki tane aldım...

— Sus, masal okuma... Seni ahlâksız seni!... Bana masal okunmaz, hele bugün hiç okunmaz!.

Karısının: «Hele bugün» demekte hakkı vardı. Çünkü kocasına bir boyun atkısı hediye alırken, bir tane de âşıkına almıştı!.. Artık kocasının metresine ikinci yüzüğü almadığına nasıl inanırdı?.

Muhayyel metresini mahrum bırakmak için, karısı, ikinci yüzüğü de alıkoydu.

Karga

★

MAHREM İŞ!

Mutlakıyet devrinde Aydın vilâyetinde çıkan (Aydın) sürümsüz bir gazeteydi. Onun ne kadar satıldığını Şair Eşrefe sormuşlar; o da şu cevabı vermiş:

— Bir sözün mahrem kalmasını istersenız Aydın gazetesine yazdırınız!

RED Mİ, KABUL MÜ?..

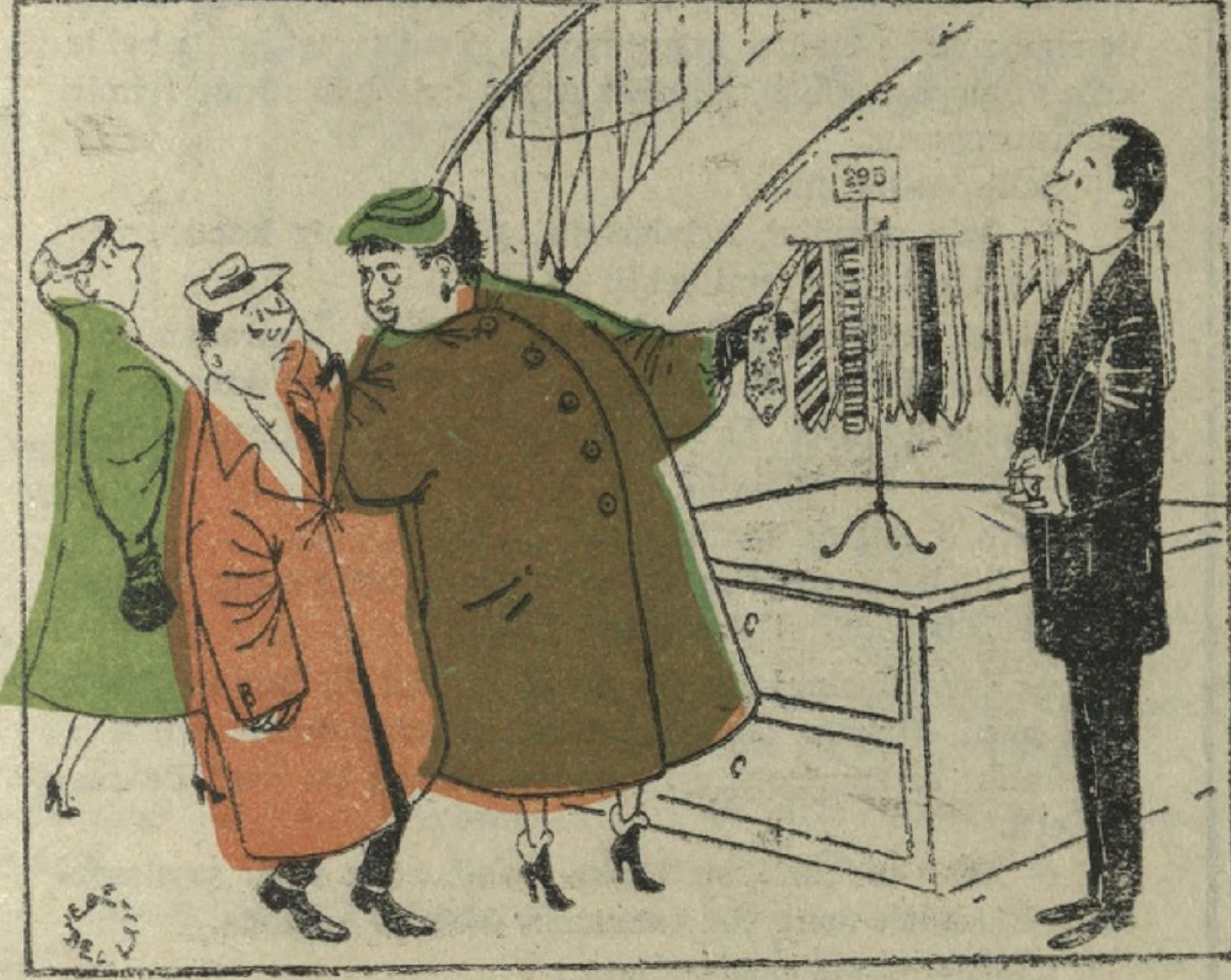
Kadın — Rica ederim, beni daha nereye kadar takip edeceksiniz?!..

000355

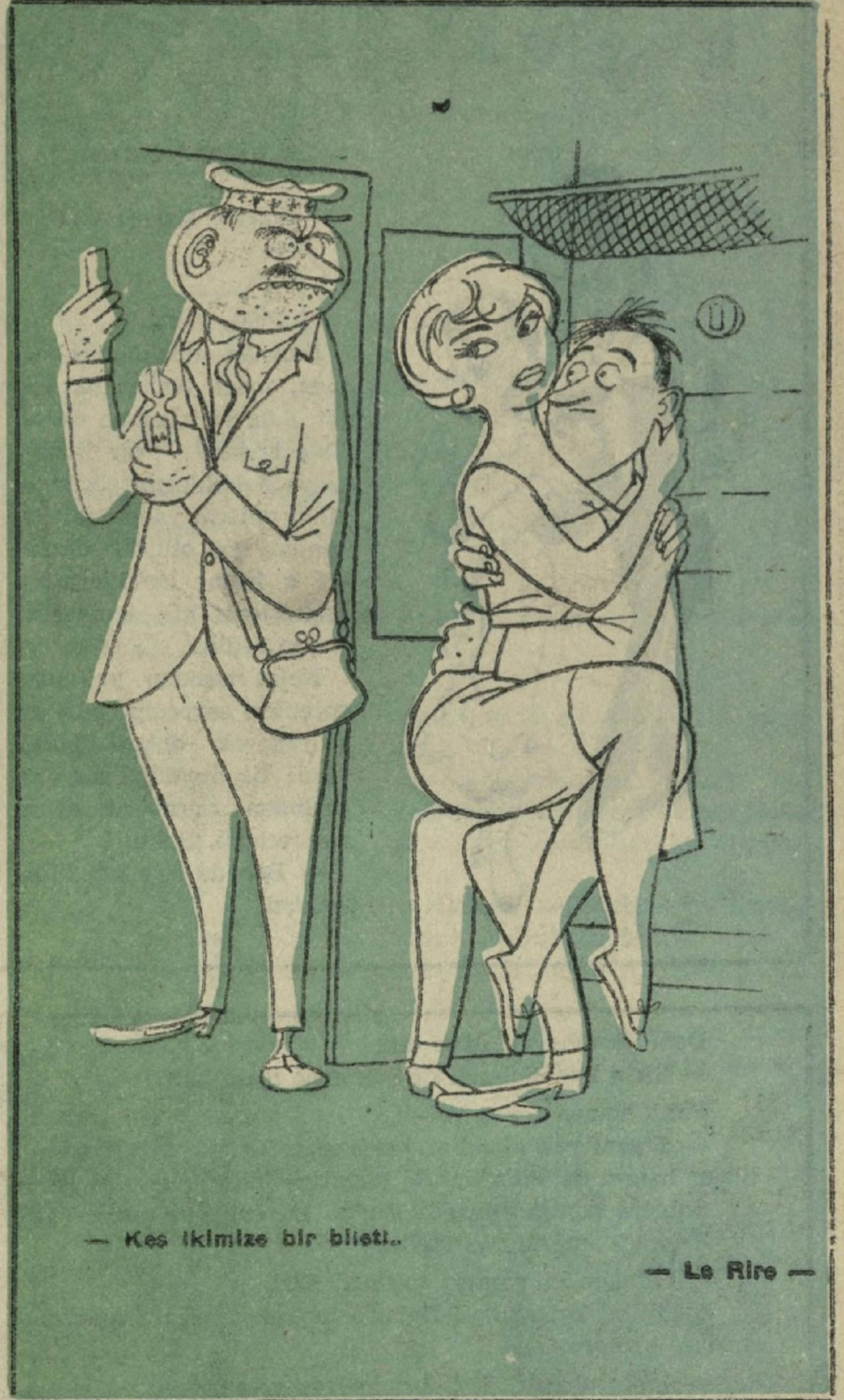
Dünya Karikatürleri

— Sana söylüyorum: Bu kravatı beğendim!..

— İci Paris —

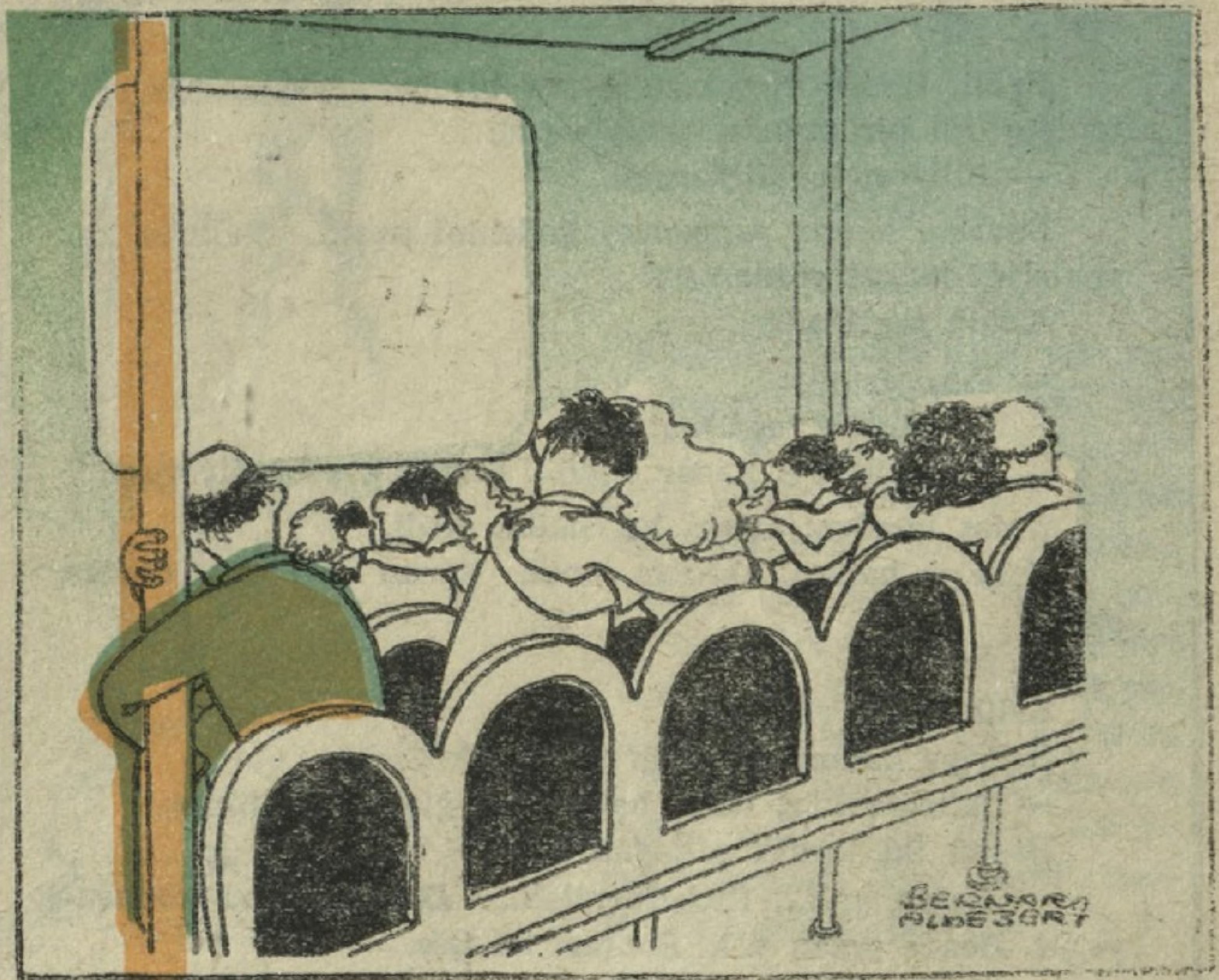
— Kes ikimize bir bileti..

— Le Rire —

— Eğer imtihan kâğıdıma geçecek kadar numara koymazsan: «imdat!» diye bağırırım!..

— Le Rire —

SİNEMA!..

— Paris Match —

000356

Sosyete KARILAR

AKBABA'NIN ROMANI : 8

Yazan : Server BEDİ

O

— Peki, peki...

Danstan döndükleri zaman, masa tenha idi. Nejat, Sabriye hanımın da salihle hararetli bir konuşmaya daldıklarını gördü ve gidip onların yanındaki boş sandalyaya oturdu. Ötekiler o kadar kendilerinden geçmişlerdi ki, buna dikkat etmediler.

Nejat masanın yanından geçenleri seyrediyormuş gibi yaparak onlara kulak verdi. İlk duyduğu söz, onu yerinden sıçratacak kadar enteresandı. Salih:

— Ben de size bayıldım, demişti.

— 1 —

Ben de!.. Demek, ondan evvel Sabriye hanım Salih'e buna benzer bir şey söylemişti, o da mukabele ediyordu.

Kısa bir sükûttan sonra, şampanyayı fazla kaçırdığı anlaşılan Sabriye hanım diyordu ki:

— Muhitimde çok insan var, dostlar var, eksik olmasınlar, beni yalnız bırakmazlar. İşte böyle baloları falan kaçırmayız, toplanır, eğleniriz. Fakat beyefendi, hayat bu mu? İnsanın gönlü başka şeyler istiyor. Meselâ bakınız, sizinle demindenberi ne güzel konuşuyoruz. Yeni tanıştığımız halde, kırk yıllık dost gibiyiz. Herkes dansa kalktı, biz kalplerimizi konuşturuyoruz.

Salih tasdik etti:

— Öyle efendim, kalplerimiz, gönüllerimiz konuşuyor.

Sabriye hanım içini çekti:

— Ah bu gençler... Dedi, onlara gönül sonradan geliyor. Âdeta bir kuş gibi, sonraları, onlar yaşlandıktan sonra, göğüslerine konuyor. Şimdiki zaman böyle... Bilmem aldanıyor muyum? Ne dersiniz?

Salih, bunu da tasdik etti:

— Şüphesiz efendim, öyledir, gönül bir kuştur, insanın göğsüne yaşlandıktan sonra konar.

— Fakat bizim için öyle değil, beyefendi. Ben küçükten beri, nasıl diyeyim, böyleyim işte... Samimiyim...

Salih, kırdığı potu çakmış gibi hemen bu sözü de tasdik etti:

— Tabiî efendim, siz başka tabiî... Siz yaşlı sayılmazsınız. Maşallah daha çok gençsiniz. Mihrap yerinde.

Sabriye hanım devam etti:

— Hayır beyefendi, onu demek istemiyorum. Nasıl anlatayım... Şimdiki gençler bir tuhaf...

— Evet efendim, tuhaftır hepsi.

Sabriye hanım küçük bir tereddütten sonra, ilâve etti:

— Daha fazla söylemeğe cesaret edemiyorum, çünkü...

Durdu, bir kere daha:

— Çünkü...

— 2 —

Dedi ve nihayet, ilâve etti:

— Sizin hanımefendi de çok genç maşallah!

Salih hemen cevap verdi:

— Ziyanı yok efendim, haklısınız. Bir tuhaftır gençler... Bizim hanım da tuhaftır. Ne yapalım, idare ediyoruz. İşte.

Sabriye hanım ona gözlerinin kuyruğu tutuşmuş gibi alevli bir dikkaktle bakıyordu:

— Bilmem ki, samimî misiniz? Dedi.

Salih, bu konuşmayı, Nejad'a hayret veren bir maharetle idare ediyordu.

— Emin olunuz, dedi, bendenizde yalan yok.

Sabriye hanım fazla cesaretli bir sual sordu:

— Demek, hanımefendinin bazı garip hallerini biliyorsunuz?

Salih, tasdik etmekten başka bir şey yapmadığı için, mütevekkil bir tavırla cevap verdi:

— Biliyorum, biliyorum......

Sabriye hanım şampanya kadehini uzattı. Salih'le kadehlerini tokuşturdular.

Kadın mırıldandı:

— Filozofsunuz.

Salih bu defa tasdik etmedi:

— Yok, dedi, o kadar değil... Şimdilik sabrediyorum.

Nejat içinden: «Yaşa be Salih!» dedi.

Sabriye hanım, aklısıra, onun ağzını aramağa devam etti :

— Sonra?..

Salih cevap vermedi.

Sabriye hanım ona doğru eğilerek:

— Affedersiniz, dedi, belki ileri gidiyorum biraz...

Başını iki tarafa sallayan Salih :

— Hayır, yok... Estağfurullah... Dedi, samimî konuşuyoruz. Bende yalan yok. Sonrası bu işte.

— Yani sabrediyorsunuz.

Salih başını salladı:

— 3 —

— Hayır, dahası var.

— Dahası nedir?

Salih doğruldu, etrafına baktı, onlara arkası dönük oturan Nejad'ı görmemezlikten gelerek masadakileri birer birer süzdü. Zeynep, avucuna doldurduğu fıstıkları ağzına birer birer atarak etrafı seyrediyordu.

Salih, ağır ağır Sabriye hanıma döndü:

— Sepetliyeceğim, dedi.

Kadın hayretle irkildi:

— Kimi? Hanımefendiyi mi?

— Evet, sırası gelince...

Ve ilâve etti :

— Sırası da yaklaşıyor...

Sabriye hanım korkak bir sesle sordu:

— Niçin efendim?.. Yazık değil mi? İnci gibi bir kadın, güzel, zarif...

Salih, gittikçe kaynağına yaklaşan bir halk ağziyle :

— Bana yaramaz, dedi .

Sonra, baygın gözlerle Sabriye hanıma bakarak ilâve etti :

— Bana gönül lâzım, elmasım, gönül... Bak, buraya beraber geldik. Gûya karım olacak... Elâlemle dans ediyor, ayrı oturuyor, bir kere yüzüme bakmıyor.

Sabriye hanım, soluk halinde bir sesle :

— Haklısınız, dedi.

Garson Salihe yaklaştı :

— Beyefendi, dedi, sizi birisi istiyor.

Salih, arkasına doğru yarım dönmüştü :

— Kim o, kim istiyor? Diye sordu.

Yüreği hop etmişti. Kim ister burada onu? Beyin tanıdıklarından biri olmasın?

Garsonun cevap vermekte tereddüt ettiğini görünce, korkusunu örtmeğe çalışan bir öfke taklidi ile :

(Devam edecek)

— 4 —

000357

Dünya Mizahından

Vasiyet

Geniş bir avukat idarehanesi. Maroken koltuklar. Üstü kristalli bir yazı masası. Köşede mükellef bir kütüphane.

Avukat, gözlüklerinin arkasından ciddî bakışlarla karşısındaki genç, güzel kadını süzerek hararetli hararetli konuşuyor:

— Hayır sinyora, evlenemezsiniz...

— Neden evlenemezmişim sinyor?..

— Çünkü, aklınız, mantığınız, zekânız buna müsait değildir de ondan!

— Anlamadım...

— Bunda anlamıyacak ne var sinyora: Zevciniz, Romadaki apartmanları, bankadaki paraları bir şartla bıraktı...

— Malûm: Kocaya varmamak, değil mi?

— Evet!

— Peki, ya varırsam ne olacak?

— Eğer kadın denilen mahlûk sahiden böyleyse ömrünün sonuna kadar evlenmem!

Fotoğrafçı — Arkanızdaki elbiseyle çektirirseniz, beş lira, astragan kürkle isterseniz on lira, vizonla yirmi beş lira!..

Avukat başını esefle iki yana salladı:

— Varırsanız, kocanızın bıraktığı bütün servet amcazadesi Sinyor Altangari'nin olacaktır...

Kadın, kahkahalarla kıvranarak koltuktan kalktı:

— Öyle ise ehemmiyeti yok...

— Neden?

— Ben de zaten sevgili kocamın amcazadesi Sinyor Altangari'ye varıyorum!

YAZISIZ!..

TENKİT EDİLEN KONSER

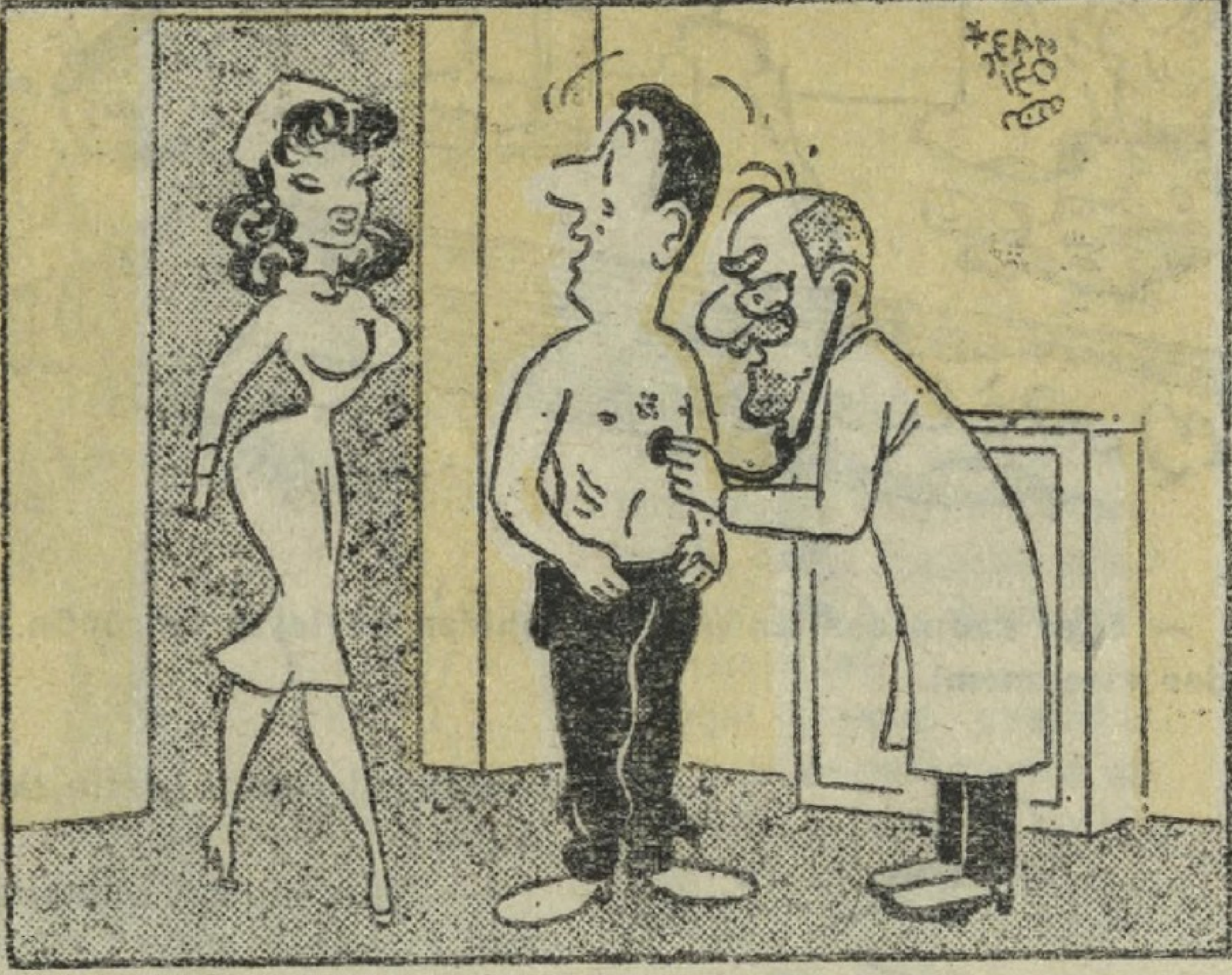
Meşhur bestekâr Grig bir gün bir konser verdi. Konserde hep kendi eserlerini çaldı. Fakat son parça olarak Bethoven'in meşhur senfonilerinden birini seçmişti.

Ertesi gün konseri tenkit eden bir musiki münekkidinin, bilhassa son parça üstünde durarak pek karışık, pek berbat bir şey olduğunu, Grig'in bu eserde asla muvaffak olamadığını iddia eden bir yazısı çıkınca üstat dayanamadı. Herifi telefonla bularak şöyle bağırdı:

— Burada Bethoven'in ruhu konuşuyor. Efendi siz bir eşeksiniz. Son parça benimdi.

000358

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

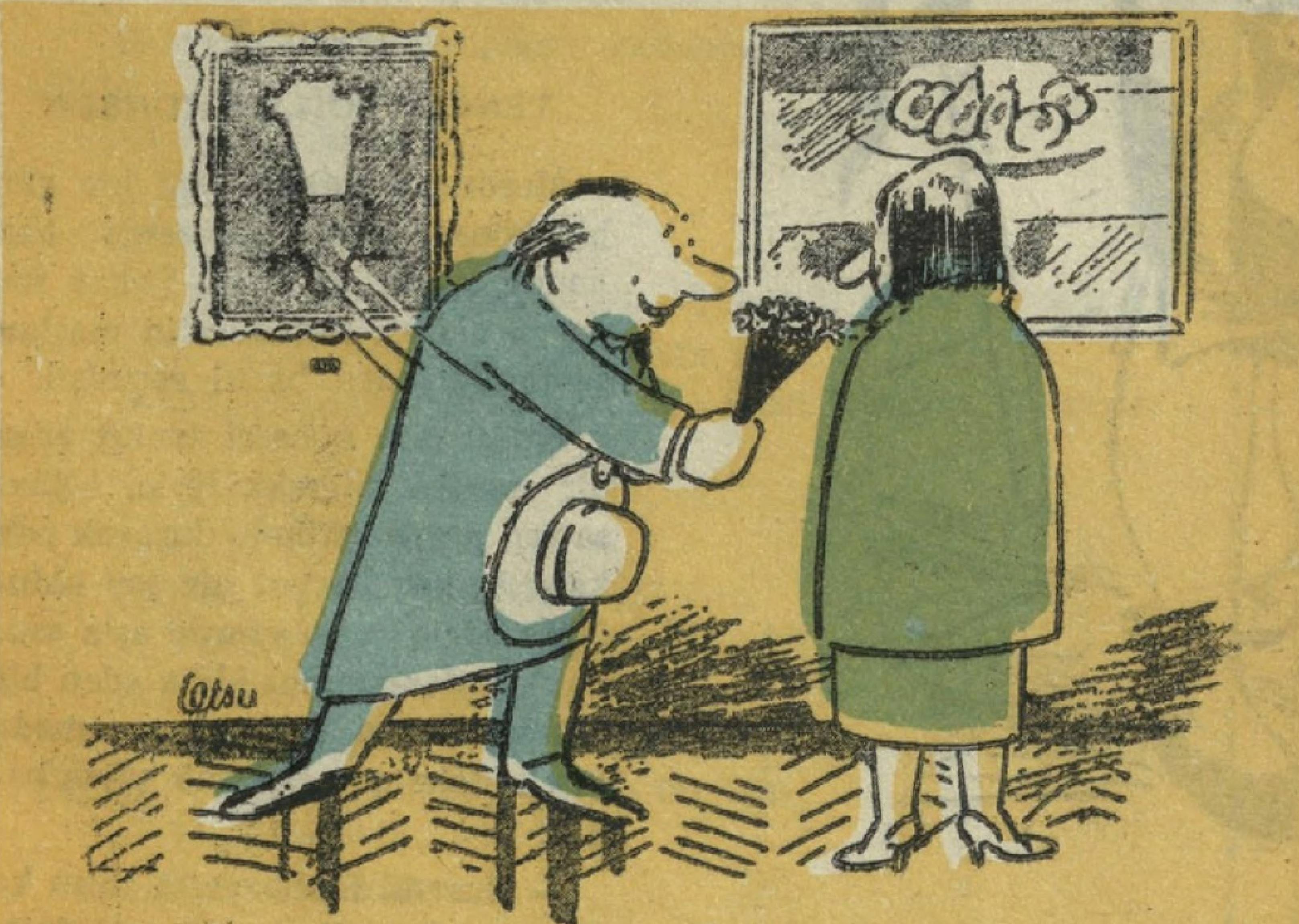
Doktor — Vay, vay, vay, vay, vay... Kalbiniz hep böyle mi çarpar?..

— Samedi Soir —

ÇİÇEK MERAKLISI BERBERİ..

— Die Welt —

Ressam — Yeni yılınız kutlu olsun!..

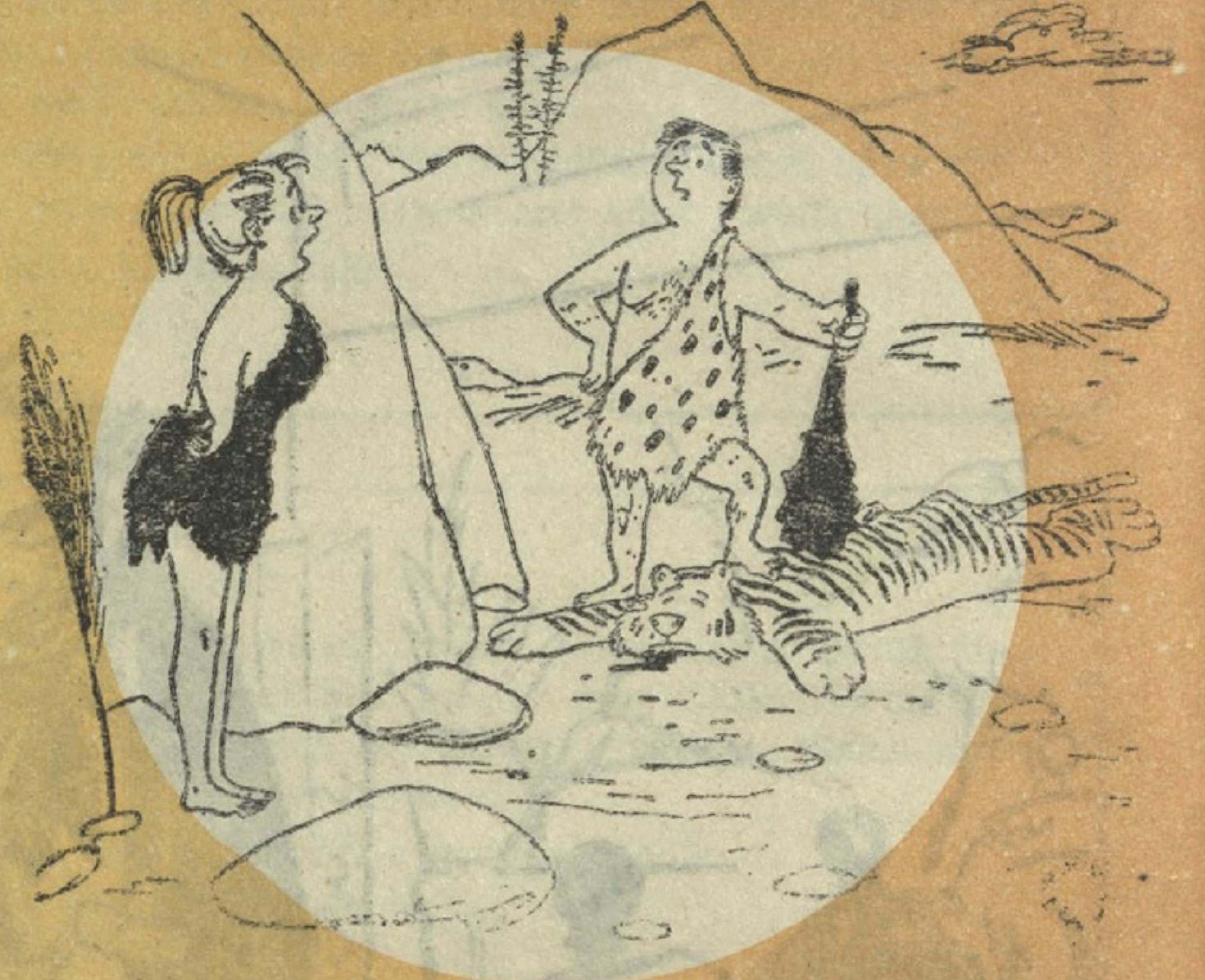
— Le Rire —

— Utanmaz... Teyzemin kızıyla ha!..

— Affedersiniz bayan, vallahi ben sizin kızınız zannediyordum!..

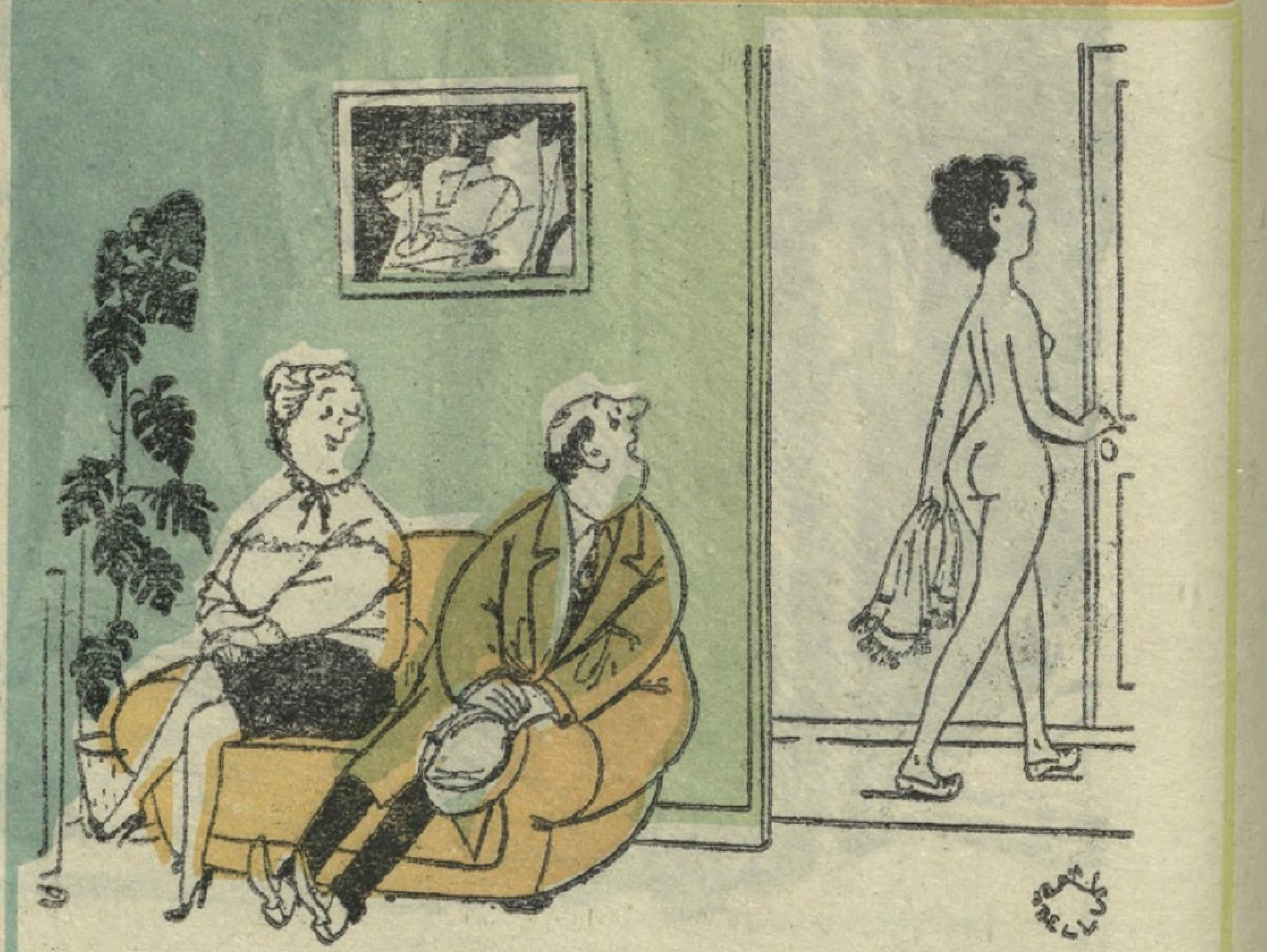
— Le Rire —

TAŞ DEVRİNDE :

— Hayır, sen o kaplan postunu başına çal... Şimdi bütün arkadaşlarım vizon giyiyor!..

— İci Paris —

— Kızım mı?.. O kadar büyüdü ki, görünce ağzınız açık kalacak!..

— France Dimanche —

000359

Yapı tasarrufu

%5 FAİZ
UZUN VADE
YETER KREDİ

EMLÂK BANKASI

Puro Sabun Fabrikasının en son imalâtından

Kremli
PURO
TUVALET SABUNU

Kremli PURO TUVALET SABUNU

1 LİRA

Kremli Puro sizi
DAHA GENÇ · DAHA CAZİP · DAHA GÜZEL yapar.

Bol köpüklü - Nefis kokulu
PURO
Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Teknik Sekreter :
İlhan SELÇUK
Yazı işlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Abone Şartları :
Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 kuruş.
Yabancı memleketlere: Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.
Sayısı : 50 Kuruş
ADRES :
Klodfarer caddesi No. 8-10,
Beledlye — İSTANBUL
Basıldığı yer :
ERCAN MATBAASI
Telefon : 21811

Baysal
ÇİÇEK MAĞAZASI
TEL: 41747

Nişan ve Nikâh Sepetleri
Buketler ve Merasim
Çelenkleri
Beyoğlu Parmakkapı Mis
Sokak No: 1

Seba Melikesi Belkıs!

Üçüncü Baskısı çıktı

Eşsiz sinema romanı... Dünyanın en güzel sinema yıldızının bir tablo kadar güzel resimlerile süslü

Fiatı 50 Kuruş

Not: 50 kuruşluk posta pulu göndermek kâfidir.

Türkiye İş Bankası

1954 de

Bahçeli 30 Ev

Bir Buçuk Milyon Lira

000360

Aydabir 1954 Özel Sayı

★ Ömrünüz oldukça, zevk ile, istifade ile okuyacağınız bu şaheserin mevcudu tükenmiştir.

★ Birçok okuyucularımız bu harikulâde sayıyı elde edemediklerini yazıyorlar.

★ İdaremizde, ihtiyat olarak sakladığımız bir miktar sayıyı okuyucularımızın isteklerini arzediyoruz. Bu sayı, 250 kuruşluk posta havalesi, yahut 250 kuruşluk posta pulu gönderenlerin adresine, taahhütlü olarak yollanacaktır.

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

000361

— Genç, güzel, zengin... Sizi de seviyor... Daha ne bekli yorsunuz?
— Faturayı ödemesini!...

— İl Travaso —